
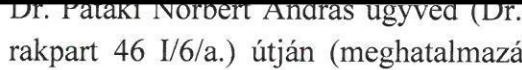

AB. 1414/2010

1200

ALKOTMÁNYBÍRÓSÁG		FŐVÁROSI TÖRVÉNYSZÉK 43.	
Alkotmánybíróság Ügyszám: <u>10/1180-0/2017</u>		FŐLAJSTROMSZÁM KEZDŐÍRATON	
1015 Budapest Donáti u. 35-45.		Postán / Gyűjtőládába / Személyesen / E-mailen / Faxon Érkezett: 2017 -05- 15	
1535 Budapest, Pf. 773.		PÉLDÁNY: <u>18</u> M <u>K</u>	MELLÉKLET: <u>6 DVD-lemez</u>
Példány: <u>1</u>	Kezelőiroda: 	FŐLAJSTROMSZÁM UTÓÍRATON: <u>AB. 1414/10</u>	
Melléklet: <u>38</u> db			

Bundsaag-utakoh nevelten
Tisztelt Alkotmánybíróság!

Alulírott indítványozó (a továbbiakban: Indítványozó) (lakcíme: a csatolt meghatalmazással igazolt jogi képviselőm, Dr. Pataki Norbert Andras ügyvéd (Dr. Pataki Norbert Ügyvédi Iroda, 1027 Budapest, Bem rakpart 46 I/6/a.) útján (meghatalmazás csatolva 1. szám alatt) – az Alkotmánybíróságról szóló 2011. évi CLI. törvény 27. § a)-b) pontjai alapján az alábbi

alkotmányjogi panasz indítványt

terjesztem elő a Fővárosi Törvényszék útján.

Kérem a Tisztelt Alkotmánybíróságot, hogy állapítsa meg a Kúria Bfv. I.1799/2016/30. számú ítéletének alaptörvény-ellenességét, és az Abtv. 43. § (1) alapján semmisítse meg azt, mivel sérti az Alaptörvény IV., XV., XXIII. és XXVIII. cikkeit.

Kérelmem indokolásaként az alábbiakat adom elő:

1. A megsemmisíteni kért bírói döntés: a Kúria büntetőügyben felülvizsgálati eljárásban meghozott, **Bfv.I.1799/2016/30.** számú ítélete. Az ítélet kézbesítésének időpontja: 2017. március 21., a védő is ezen a napon vette kézhez.

2. Az Alaptörvényben biztosított jogaim megnevezése:

Alaptörvény IV. cikk

(1) Mindenkinek joga van a szabadsághoz és a személyi biztonsághoz.

(2) Senkit nem lehet szabadságától másként, mint **törvényben** meghatározott okokból és **törvényben** meghatározott eljárás alapján megfosztani. Tényleges életfogytig tartó szabadságvesztés csak szándékos, erőszakos bűncselekmény elkövetése miatt szabható ki.

(4) Akinek szabadságát alaptalanul vagy törvénysértően korlátozták, kárának megtérítésére jogosult.

1.1 Alaptörvény XV. cikk

(1) A törvény előtt mindenki egyenlő. Minden ember jogképes.

HR

(2) Magyarország az alapvető jogokat mindenkinek bármely megkülönböztetés, nevezetesen faj, szín, nem, fogyatékoság, nyelv, vallás, politikai vagy más vélemény, nemzeti vagy társadalmi származás, vagyoni, születési vagy egyéb helyzet szerinti különbségtétel nélkül biztosítja.

(5) Magyarország külön intézkedésekkel védi a családokat, a gyermekeket, a nőket, az időseket és a fogyatékkal élőket.

1.2 Alaptörvény XXIII. cikk

(1) Minden nagykorú magyar állampolgárnak joga van ahhoz, hogy az országgyűlési képviselők, a helyi önkormányzati képviselők és polgármesterek, valamint az európai parlamenti képviselők választásán **választó** és választható legyen.

(6) Nem rendelkezik választójoggal az, akit **bűncselekmény elkövetése** vagy belátási képességének korlátozottsága miatt a **bíróság a választójogból kizárt**. Nem választható az Európai Unió más tagállamának magyarországi lakóhellyel rendelkező állampolgára, ha az állampolgársága szerinti állam jogszabálya, bírósági vagy hatósági döntése alapján hazájában kizárták e jog gyakorlásából.

(7) Mindenkinek joga van **országos népszavazáson részt venni**, aki az országgyűlési képviselők választásán választó. Mindenkinek joga van helyi népszavazáson részt venni, aki a helyi önkormányzati képviselők és polgármesterek választásán választó.

Alaptörvény XXVIII. cikk

(1) Mindenkinek joga van ahhoz, hogy az ellene emelt bármely vádat vagy valamely perben a jogait és kötelezettségeit törvény által felállított, független és pártatlan bíróság tisztességes és nyilvános tárgyaláson, **ésszerű határidőn** belül bírálja el.

(3) A büntetőeljárás alá vont személynek az eljárás minden szakaszában joga van a **védelemhez**. A védő nem vonható felelősségre a védelem ellátása során kifejtett véleménye miatt.

(6) A jogorvoslat **törvényben** meghatározott rendkívüli esetei kivételével senki nem vonható büntetőeljárás alá, és nem ítéltethető el olyan bűncselekményért, amely miatt Magyarországon vagy - nemzetközi szerződés, illetve az Európai Unió jogi aktusa által meghatározott körben - más államban törvénynek megfelelően **már jogerősen felmentették vagy elítélték**.

X. cikk

(1) Magyarország biztosítja a tudományos kutatás és művészeti alkotás szabadságát, továbbá - a lehető legmagasabb szintű tudás megszerzése érdekében - a tanulás, valamint törvényben meghatározott keretek között a tanítás szabadságát.

3. A közvetlen érintettség kifejtése, a per rövid története, az Alaptörvényben biztosított jog sérelme

Az Indítványozó terheltként „vett részt” abban a felülvizsgálati eljárásban, amelynek eredménye a jelen panaszban támadott kúriai ítélet.

A Kúria 2 év 6 hónapos szabadságvesztést, 3 év közügyektől eltiltást, és a bűnügyi költség felemelését és annak megfizetésére való kötelezést állapított meg ítéletében, szemben a Fővárosi Ítéltábla 3.Bf.379/2013/16. számú másodfokú, jogerős, 50 nap szellemi munkakörben teljesítendő közérdekű munkára kötelező ítéletével.

Az ügy előzményei: a Tisztelt Alkotmánybíróság a 2016. 11. 28-án meghozott IV/2080-27/2015. számú határozatával, ugyanezen Indítványozó korábbi indítványának megfelelően a Kúria Bfv.I.588/2015/5. számú ítéletét alaptörvény-ellenessé nyilvánította és megsemmisítette. (A Magyar Közlönyben a határozat 21/2016. (XI. 30.) ABH számon jelent meg.)

Ha megengednek ennyi személyes megjegyzést, az alkotmánybírósági határozatot az Indítványozó és családja Isten iránti hálával fogadta.

Az AB határozatot követően 2017. január 26-án kapott az Indítványozó védője egy idézést a Kúria 2017. február 7-én megtartandó nyilvános ülésére. Amelyben a Kúria a Legfőbb Ügyészség egyszer már elbírált 2015-ös felülvizsgálati indítványát kívánta elbírálni. Az idézés melléklete volt a korábbi felülvizsgálati indítvány fénymásolata illetve az internetről kinyomtatott AB határozat¹ nem hiteles formátumú szövege, amely a Kúriai bélyegző tanúsága szerint a jelen kúriai felülvizsgálati eljárás kezdő irata volt. (A bélyegezett irat első oldalának másolata csatolva mellékletként 16. szám alatt.) Az Indítványozó részére az idéző végzést az ügyben nem kézbesítették.

Indítványozó és védője a rendkívül szűkre szabott 11 nap alatt a Kúriának több beadványt nyújtott be, amelyekben a felülvizsgálati eljárás lefolytatásával kapcsolatos jogállamisági és alkotmányossági kifogásokat fogalmaztak meg. A védő kifogásolta azt is, hogy nem volt elegendő felkészülési ideje (Be. 422. § (4) bekezdése legalább 15 napos határidőt ír elő a védő és a terhelt részére a felülvizsgálati indítvány kézbesítésétől számítva arra, hogy a felülvizsgálati indítványra észrevételeit megtegye).

Indítványozó ezen túlmenően elfogultsági kifogást is előterjesztett a nyilvános ülés napját megelőzően illetve a nyilvános ülés napján. A nyilvános ülésen az Indítványozó nem vett részt személyesen. A nyilvános ülést 2017.02.07-én a védői észrevételek ellenére megtartotta a Kúria. A 2017. 02.06-án előterjesztett terhelti elfogultsági kifogást a Kúria elbírált és azt a nyilvános ülésen kézbesítette a védő részére. Annak ellenére utasította el ezt a terhelti kizárási kérelmet a Kúria, hogy abban megjelölésre került többek között, hogy a

¹

Az Alkotmánybíróság honlapjáról,
[http://public.mkab.hu/dev/dontesek.nsf/0/e2ddc4c891d9f147c1257e2d003312e2/\\$FILE/21_2016%20AB%20hat%C3%A1rozat.pdf](http://public.mkab.hu/dev/dontesek.nsf/0/e2ddc4c891d9f147c1257e2d003312e2/$FILE/21_2016%20AB%20hat%C3%A1rozat.pdf) weboldalról letöltött formátumban

jelenleg eljáró tanácselnök a korábban megsemmisített ítélet meghozatalában részt vett. Az alaptörvény-ellenes ítélet a bírósági határozatokat közlő Kúriai Döntések c. folyóiratban is megjelent. Ezért Indítványozó álláspontja szerint fokozott presztízsveszteséget jelentett az Alkotmánybíróság megsemmisítő határozata a korábban eljárt bírókra nézve is.

Azonban a 2017.02.07-én, a nyilvános ülést megelőzően a Kúria ügykezelő irodájában érkezett terhelti kizárási kérelmet és a védő által a nyilvános ülésen előterjesztett kizárási kérelmet csak utólag, 2017. március 6-án bírálta el a Kúria (végzések számai: BKK.III.337/2017/2 ill. Bkk.III.336/2017.2. csatolva 9. szám alatt). Holott ezen kizárási kérelmek vonatkozásában a Be. 24. § (2) bekezdés alapján érdemi döntést az elfogultsági kifogások elbírálásáig nem lehetett volna hozni. (Az Indítványozó kizárási indítványai mellékletként csatolva 8. szám alatt)

A Kúria nem ismertette a nyilvános ülésen tett védői indítványok ellenére sem a Kúriai eljárásban a védő által megírt és benyújtott iratokat, még említés szintjén sem. Ezért a védő azokat saját maga ismertette felolvasás útján.

A védelem a nyilvános ülésen írásban benyújtotta illetve szóban is ismertette az Európai Unió Bírósága előzetes döntéshozatali eljárásának lefolytatására irányuló indítványát, - amely megtekinthető és meghallgatható a tárgyalás anyagát rögzítő mellékelt DVD-ken, amelyek a Kúria által, a védelem költségére kép- és hangfelvétellel rögzített nyilvános ülés egy részletét tartalmazzák (az indítvány elhangzik: 4-es számú MP4 fájl, 13:50-15:06, 5-ös számú MP4 fájl, 00:00-01:50).

Az előzetes döntéshozatali eljárással kapcsolatos indítványt azonban sem a nyilvános ülésen végzéssel, sem az ítéletében, nem bírálta el a Kúria, az indokolásában sem tesz róla említést.

Valamint miután a védő tudomást szerzett arról, hogy a felülvizsgálati eljárásban a büntetőeljárás korábbi szakaszában korábban eljárt bíró vesz részt, (Fővárosi Ítéltábla 3.Bkf.11321/2011/3. számú végzése) így [REDACTED] szemben is kizárási kérelmet terjesztett elő. Amely kizárási indítványhoz, az írásban Kúriai jegyzőkönyvvel ellentétben a Legfőbb Ügyészség képviselője is csatlakozott azzal, hogy "megnyugtató lenne" azt a határozathozatal előtt elbírálni. (7. MP4 fájl 09:30 körül, egyébként az egész 7. fájl tartalmazza az erről folytatott polémiát.) Ezt követően hozta meg a fentebb említett, egyébként az AB által korábban megsemmisített Bfv.I.588/2015/5. számú ítéletével annak rendelkező részében mindenben megegyező ítéletét. A Kúria az ítéletével a Fővárosi Törvényszék 18.B.1414/2010/166. számú ítéletét és a Fővárosi Ítéltábla 3.Bf.379/2013/16. számú ítéletét megváltoztatta.

Ez a „rég-új” felülvizsgálati eljárásban meghozott ítélet, az Indítványozó által megaláznak érzett módon, őt ártatlanul mondja ki bűnösnek az általa el nem követett emberölés előkészületének büntetéseben. Ráadásul úgy, hogy az ugyanazon felülvizsgálati indítvány alapján lefolytatott, második felülvizsgálati eljárás megtartásának semmiféle jogszabályi és **alkotmányos** alapja nem volt.

További lényeges probléma, hogy a Kúria Bfv.I.588/2015/5. számú ítélete folytán 2015. június 23. napjától 2016. november 28. napjáig, a 21/2016. (XI. 30.) AB határozat meghozataláig, közügyektől eltiltás hatálya alatt állt az Indítványozó. Ennek tartama előbbi dátumtól számított 3 év lett volna, ha nincs az Alkotmánybíróság említett megsemmisítő határozata.

Így azonban Indítványozó a 2015. június 23. napjától 2016. november 28. napjáig terjedő időszakban egy alaptörvény-ellenes ítélet rendelkezése folytán, vagyis jogellenesen volt megfosztva a közügyekben való részvétel lehetőségétől.

Ennek okán nem adhatta le szavazatát az Indítványozó 2016. október 2-án rendezett országos népszavazáson.

A jelen panaszban támadott Kúria Bfv.I.1799/2016/30. számú ítélete ismét eltiltja Indítványozót a közügyek gyakorlásától, 3 évre. Ezt a 3 éves időtartamot azonban nem csökkentették arra való tekintettel, hogy korábban ugyanebben az ügyben már végrehajtottak vele szemben egy kb. másfél évnyi tartamú közügyektől eltiltást. Ennek figyelembe vételére utaló kitétel az ítéletben nem szerepel.

Így *de facto* másfél évvel több időt kell(ett), kell még, az Indítványozónak közügyektől eltiltottként töltenie, mint amennyit a jelenleg jogerős irányadó Bfv.I.1799/2016/30. számú ítélet rendelkező része előír, *ugyanabból az ügyből kifolyólag*.

Az Indítványozó a panaszügyben közvetlenül érintett, a Kúria ítélete rá nézve büntetőjogi rendelkezéseket tartalmaz, mivel terhelt volt az eljárásban.

Az Indítványozó jelen alkotmányjogi panaszt a fentebb felsorolt Alaptörvényben biztosított jogainak sérelme miatt, annak orvoslása céljából terjeszti elő. A felülvizsgálati eljárásban meghozott ítélettel szemben fellebbezésnek és egyéb rendes törvényes jogorvoslatnak az alkotmányjogi panaszon kívül helye nincs.

3.1. Tisztességes eljáráshoz fűződő jog sérelme

Az Indítványozó sérelmezi az Alaptörvényben biztosított tisztességes eljáráshoz való jogának sérelmét a felülvizsgálati eljárással és felülvizsgálati ítélettel kapcsolatban. A jog sérelme elsődlegesen azzal valósult meg, hogy az egyszer már lefolytatott rendkívüli jogorvoslati eljárást mintegy megismételve újra elbírálták a vádlott terhére egyébként csak szigorú időbeli és formai követelmények mellett előterjeszthető ügyészégi felülvizsgálati indítványt.

A Be. XVI. fejezete más büntetőeljárás szintekkel ellentétben nem rendelkezik az Alkotmánybíróság által megsemmisített felülvizsgálati ítélet után lefolytatandó felülvizsgálati eljárásáról, így eljárási garanciák sincsenek megfogalmazva egy "megismételt" rendkívüli felülvizsgálati eljárással kapcsolatban. Amely bizonytalanná és kiszámíthatatlanná teszi az eljárást. Így a jogszabályi rendelkezések és garanciák nélkül lefolytatott felülvizsgálati

eljárásban a terhelt alkotmányos alapjogai és a jogbiztonság és a jogállamiság követelménye is sérültek.

- Továbbá azzal, hogy jelen eljárásban olyan bíró járt el, aki az eljárás korábbi szakaszában már eljárás szintén sérül a tisztességes eljáráshoz való jog és ezen belül a bíróság pártatlanságának követelménye.

- Az előterjesztett elfogultsági kifogásokat a büntetőeljárás törvény kifejezett rendelkezése ellenére a Kúria nem bírálta el maradéktalanul az ítélet meghozatala előtt. Ezzel a tisztességes eljáráshoz való jog sérül, hiszen olyan kizárási indítványokat nem bíráltak el amely, az érdemi döntés meghozatalát gátolták. A Kúria eljárása ezáltal fontos büntetőeljárás és alkotmányos garanciális szabályokat figyelmen kívül hagyva, csak azt az egy szempontot tartotta szem előtt, hogy az Indítványozó súlyosabb következményekkel járó büntetőjogi felelősségét mielőbb megállapítsa. Továbbá, az Indítványozó álláspontja szerint Önmagában az a tény is sérti a bíróság pártatlanságának követelményét, hogy maga a tanács elnöke és másik tagja a korábban lefolytatott felülvizsgálati eljárásban eljárás, ráadásul egy olyan ügyben amit elvi megállapításai miatt a Kúriai Döntések (BH) c. folyóiratban is közzétettek.

(BH 2015.12.322 Előkészületi cselekménynek nemcsak az tekinthető, amely önmagában megteremti a bűncselekmény elkövetésének közvetlen lehetőségét, hanem minden olyan (egyenes) szándékos tevékenység is, amely alkalmas a célzott bűncselekmény elkövetésének feltételeit akár közvetetten elősegíteni {Btk.11.§ (1) bek.}.)

- Az előzetes döntéshozatali kérdéskörrel kapcsolatban szintén sérült a tisztességes eljáráshoz való jog, hiszen a Kúria egyáltalán nem bírálta el ezen indítványt. Nem arról van szó, hogy a Kúria elutasította volna az előzetes döntéshozatali indítványt, hanem meg sem fontolta, hogy az ügyet előzetes döntéshozatali eljárására utalja az Európai Unió Bíróságához. Ezért a tisztességes eljáráshoz való jogát az Indítványozónak ezzel is megsértette a Kúria.

- Az Alaptörvény XXVIII. cikk (6) bekezdésében foglalt, jogorvoslat törvényhez kötöttségének követelménye, és kétszeres értékelés tilalma is sérült az Indítványozó esetében, hiszen már jogerősen elítélte az Ítélet tábla 2014. október 15-én és eltelt az a 6 hónap, amely időtartam alatt a terhére felülvizsgálati indítványt lehetett előterjeszteni.
- Az Indítványozónak a büntető eljárás ésszerű időn túli elhúzódása miatti időmúlás figyelembe vételének a hiánya is a tisztességes eljáráshoz való jogát sérti. A Kúria ugyan figyelembe vette formailag az időmúlást az ítélet rendelkező részében azonban az Alkotmánybíróság által megfogalmazott alkotmányos követelménynek nem tett eleget, mert nem tett eleget az indokolási kötelezettségének, hogy miért és mennyiben enyhítette a büntetést. Az eljárás elhúzódását azonban még formálisan sem vette figyelembe. A Kúria 2017-ben ugyanazt a mértékű büntetést alkalmazta az

Indítványozóval szemben, amit az első fokon eljáró Törvényszék 2013-ban, valamint a Kúria a korábbi felülvizsgálati eljárásban 2015-ben hozott meg. A négy illetve két éves eljárási elhúzóást a Kúria így figyelembe nem vette. Hiszen nem enyhítette a büntetés mértékét. Az enyhítés elmaradásának még a formai indokát sem adta meg. Az elhúzóás pedig az ügyben eljáró bíróságokat ezen belül az alaptörvény-ellenes ítéletet hozó Kúriát terheli.

3.2.

Sérült az Indítványozónak az Alaptörvény XXIII. és XV. cikkeiben foglalt választójoga és a törvény előtti egyenlőséghez fűződő joga, azzal, hogy a Kúria ítélete nem volt figyelemmel arra, hogy 2015-ben 3 év és jelen ítélettel is 3 év közügyektől való eltiltásra ítélte. Így az Indítványozó 3 éves eltiltása valójában négy és fél éves időtartamot ér el. Az Indítványozó indokolatlan sérelmet szenved az ítélet folytán.

Így *de facto* másfél évvel több időt kell(ett), kell még, közügyektől eltiltottként töltenie, mint amennyit a jelenleg jogerős irányadó Bfv.I.1799/2016/30. számú ítélet rendelkező része előír, *ugyanabból az ügyből kifolyólag*.

Az Indítványozó sérelmezi továbbá azt, hogy a lírikus és prózai irodalmi alkotásaiért vonták büntetőjogi felelősségre. Ezért sérült a X. cikk (1) bekezdésben foglalt művészeti alkotás szabadságához való alapjoga.

4. Indokolás arra nézve, hogy a sérelmezett jogszabály, jogszabályi rendelkezés, bírói döntés miért ellentétes az Alaptörvény megjelölt rendelkezésével:

4.1. Az Alaptörvény XXVIII. cikke

Az Alaptörvény R) cikk (2) bekezdésének és az Alaptörvény 28. cikkének rendelkezései alapján 2012. január 1-je óta az Alaptörvény a bíróságokra így a Kúriára is kötelező, és a bírói jogalkalmazásnak és jogértelmezésnek összhangban kell állnia az Alaptörvénnyel.

Az Indítványozó álláspontja szerint az ügyében az Alkotmánybíróság határozata után újra nem lehetett volna lefolytatni a terhére felülvizsgálati eljárást, és Alkotmánybíróság határozata folytán az újra jogerőre emelkedett másodfokú ítélet jogerejét nem lehetett volna újra a terhelt terhére áttörni.

Indítványozó védője kérte tisztázni azt a Kúriától, hogy milyen jogszabály és annak mely rendelkezései alapján jár el a Kúria jelen ügyben. Azonban a Kúria ezt nem tette meg.

Korábban a sajtónak eljuttatott tájékoztatásában arra az álláspontra helyezkedett a Kúria, hogy ez nem a korábbi felülvizsgálati eljárás megismétlése, hanem lényegében egy új felülvizsgálati eljárás. „(...) jogerős ítéletábrái határozat ellen van egy joghatályos, még el nem bírált legfőbb ügyészégi felülvizsgálati indítvány - a korábbi elbíráló kúriai határozatot az AB határozat megsemmisítette - a felülvizsgálati eljárást ezért a Kúriának le kell folytatnia.” [REDACTED]

A Kúria így kívánta áthidalnia azt a tényt, hogy jogszabályban egyrészt nincsen szabályozva a Kúria felülvizsgálati ítéletének az Alkotmánybíróság általi megsemmisítését követő eljárás, valamint azt a terhelteket védő garanciális Be. rendelkezést, hogy az ügyben a vádlott terhére csak egy alkalommal és csak hat hónapon belül van helye felülvizsgálati indítvány benyújtásának.

Az eljárásjogi korlátok ilyen volumenű semmibevetele, a bírói döntést érdemben befolyásoló alaptörvény-ellenességet képez. Alapvető alkotmányjogi jelentőségű kérdést is felvet, hogy amennyiben egyszer a jelen ítélet időpontjában nem volt törvényes lehetőség megismételt felülvizsgálati eljárás lefolytatására, akkor az ezt mégis megtevő bírói fórummal, és ítéletével szemben a szükséges jogkövetkezményeket alkalmazza az Alkotmánybíróság. (Abtv. 29. §)

Megjegyezzük [REDACTED] úr, a Kúria elnökhelyettese [REDACTED] [REDACTED] műsorában 2016. december 7-én. adott interjújában tett kijelentésére figyelemmel, ha az Alkotmánybíróságnak „radírja van, ceruzája nincs”, akkor viszont a Kúriának se radírja, se ceruzája nincsen. Amennyiben a Kúria elnökhelyettese [REDACTED] műsorában azért kritizálta az Alkotmánybíróságot, mert az – szerinte - „jogalkotói szerepkörbe” lépett, felmerül a kérdés, hogy akkor a Kúria pedig miért alkothatott kvázi új jogot azzal, hogy „megismételt felülvizsgálati eljárást” folytatott le a terhelt terhére, jogszabály kifejezett rendelkezése és garanciális szabályai nélkül. ([REDACTED] úrral készült interjú hanganyagDVD lemezen és annak gépelt szövege csatolva mellékletként 4. szám alatt.)

Az Indítványozó meg kívánja jegyezni, hogy a magyar jogtörténetben jelen esetig példa nélküli volt, hogy a Kúria **ugyanazt** a felülvizsgálati indítványt **kétszer** bírálja el.

A konkrét jogszabályi felhatalmazás és rendelkezés nélkül lefolytatott valójában megismételt azonban a Kúria jogértelmezése alapján új felülvizsgálati eljárásnak tekintett kúriai eljárás csak azt a célt szolgálta, hogy a terheltet ismételten vád alá helyezték, és végre az állami vádhatóság, és a nyomozó hatóság és hozzá köthető személyek által felszított közvélemény elvárásainak megfelelő döntés születhessen. Ezen újranyitott felülvizsgálati eljárás sértette az Alaptörvény rendelkezéseit, különös tekintettel a XXVIII. cikk (1) és (6) bekezdéseiben foglaltakat.

Az Indítványozó előadja, hogy az Alaptörvény XXVIII. cikk (1) bekezdése lényegében szó szerint veszi át a Rómában, 1950. november 4-én kelt Egyezmény (a továbbiakban: Egyezmény) 6. cikk 1. pontját (Ügyvédek Lapja 2017. március-április Dr. Czine Ágnes A tisztességes eljáráshoz való jog a büntetőeljárásokban) így hivatkozunk arra

is, hogy sérült az Egyezmény 6. cikk 1. pontja és a Hetedik kiegészítő jegyzőkönyv 4. cikke is, amelynek vizsgálata természetesen nem képezheti jelen eljárás tárgyát.

A lefolytatott felülvizsgálati eljárás mindenféle jogalapot nélkülözött. Mivel a jogszabály nem rendelkezett sem konkrétan, sem részleteiben a felülvizsgálati eljárás megismétléséről ezért ezen **“megismételt/folytatott vagy új” felülvizsgálati eljárásban, konkrét eljárási garanciák hiányában a Kúria még a korábbi Alaptörvény-ellenesnek kinyilvánított és megsemmisített kúriai ítéletnél is súlyosabb büntetés kiszabásától sem volt elzárva.**

Az Indítványozó álláspontja szerint jogszabályi garanciák és szabályozás nélkül lefolytatott eljárást nem lehet tisztességes eljárásnak minősíteni. A Kúria a terhelt terhére a kétszeres értékelés tilalmát (*ne bis in idem* - elve) megsértve járt el, akkor amikor másodszor törte át a jogerős büntető ítélet hatályát, holott maga az Alaptörvény XXVIII. Cikkének (6) bekezdése tilalmazza a jogerős büntető ítéletek hatályának a terhelt terhére történő áttörését.

Hivatkozunk ezen körben az Alkotmánybíróság 33/2013. (XI.22) AB határozatára amely részletesen megvizsgálta a kétszeres értékelés büntetőjogi tilalmának célját és értelmét és meghatározta a kétszeres értékelés tilalmának jelentését. Az alkotmánybírósági határozatból kiemelnénk az alábbiakat:

„Az Alkotmánybíróság kiindulópontját e körben az jelentette, hogy az állami büntetőigény érvényesítése a jogállamokban kizárólag akkor nyerhet alkotmányos igazolást, ha azt olyan eljárási garanciák megtartása mellett folytatják, amelyek ellensúlyt képeznek az állami hatalommal szemben és elejét veszik az állami büntetőhatalom önkényes, visszaélésszerű gyakorlásának. Az állam büntetőhatalmának korlátját jelentő, ilyen eljárási elvnek számít az Alaptörvény XXVIII. cikkében foglalt alkotmányos garanciarendszer, valamint a büntetőeljárás törvény alapelvei között nevesített kétszeres értékelés tilalma is [Alaptörvény XXVIII. cikk (6) bekezdés, Be. 6. § (4) bekezdés] pontja]. Ezen alkotmányos szabály szerint senki nem vonható büntetőeljárás alá, és nem ítéltető el olyan bűncselekményért, amely miatt Magyarországon vagy – nemzetközi szerződés, illetve az Európai Unió jogi aktusa által meghatározott körben – más államban törvénynek megfelelően már jogerősen felmentették vagy elítélték. Az alkotmányos rendelkezés a „*res iudicata*”, valamint a „*ne bis in idem*” elvek összekapcsolásán keresztül egy relatív eljárási akadályt fogalmaz meg az elbírált, büntetendő cselekmények tekintetében [ezzel egyezően lásd: 42/1993. (VI. 30.) AB határozat, 1993, 300.]. Az alkotmányos szabály egyfelől alapjogi rendelkezés az állami büntetőhatalom visszaélésszerű gyakorlásával szemben, másfelől pedig a jogbiztonság érvényesülésének érdekében működő szabály, hiszen garantálja az érdemi bírósági döntések végleges jellegét {EJEB, *Sergey Zolotukhin kontra Oroszország*[GC] (14939/03), 2009. február 10., 78. bekezdése}.”

„A kétszeres értékelés tilalma azonban nemcsak a hazai, valamint a külföldi jogállamok büntetőeljárás alapelvei között jelenik meg, hanem azt valamennyi jelentősebb, emberi jogokat oltalmazó nemzetközi egyezmény is alapvető jogként ismeri el. A releváns nemzetközi egyezmények a „*ne bis in idem*” elv államon belüli és államok közötti

alkalmazását különítik el. (...) a „*ne bis in idem*” elv államon belüli alkalmazása kizárja, hogy a felmentett vagy elítélt terhelttel szemben ugyanazon cselekmény miatt ismételten büntetőeljárást folytassanak. Ennek megfelelően a Polgári és Politikai Jogok Nemzetközi Egyezségokmánya (a továbbiakban: Egyezségokmány) 14. Cikk (7) bekezdése úgy fogalmaz, hogy „[s]enkivel szemben sem lehet büntetőeljárást indítani vagy büntetést kiszabni olyan bűncselekmény miatt, amely miatt az adott ország törvényének és büntető eljárásának megfelelően jogerős ítélettel már elítélték vagy felmentették.” Ehhez hasonlóan fogalmaz az emberi jogok és az alapvető szabadságok védelméről szóló, Rómában, 1950. november 4-én kelt Egyezmény (a továbbiakban: Egyezmény) hetedik kiegészítő jegyzőkönyvének 4. Cikk (1) bekezdése, amelynek értelmében „[h]a valakit egy állam büntető törvényének és büntető eljárási törvényének megfelelően egy bűncselekmény kapcsán már jogerősen felmentettek vagy elítéltek, e személlyel szemben ugyanennek az államnak az igazságszolgáltatási szervei ugyanezen bűncselekmény miatt nem folytathatnak büntető eljárást, és vele szemben abban büntetést nem szabhatnak ki.” Ezen kívül a büntetőjogi kétszeres értékelés tilalmát fogalmazza meg az Emberi Jogok Amerikai Egyezményének 8. Cikk (4) bekezdése is, amely szerint azon vádlottal szemben, akit jogorvoslattal tovább már nem támadható ítéletben mentettek fel, ugyanazon cselekményért további eljárás már nem folytatható. Az államon belüli és az államok közötti kétszeres értékelés tilalmát az európai régióban sajátosan ötvözi Európai Unió Alapjogi Chartájának 50. Cikke, amely szerint „[s]enki sem vonható büntetőeljárás alá és nem büntethető olyan bűncselekményért, amely miatt az Unióban a törvénynek megfelelően már jogerősen felmentették vagy elítélték.” Az Európai Unió Bírósága (a továbbiakban EU Bíróság) a „*ne bis in idem*” szabályra az uniós jog egyik olyan alapelveként tekint, amelyet az Egyezmény kiegészítő jegyzőkönyve is magában foglal [erről lásd: EU Bíróság, *Limburgse Vinyl Maatschappij NV (LVM) és mások kontra Bizottság*, C-238/99 P, C-244/99 P, C-245/99 P, C-245/99 P, C-247/99 P, C-250/99 P, C-252/99 P & C-254/99, § 59.; 2002. október 15.]”

Az Alaptörvény fentebb hivatkozott rendelkezése alapján, a *kétszeres értékelés tilalmát rögzítő*, „*ne bis in idem*” jogelvet a vádlott terhére csak a büntető eljárási törvényben szabályozott rendkívüli jogorvoslati keretek között lehet csak áttörni.

A büntető eljárási törvény XVIII. fejezete szigorú feltételeket támaszt a terhelt terhére bejelentett felülvizsgálattal szemben. Mint arra fentebb is hivatkoztunk a Be. nem ismeri az Alkotmánybíróság általi felülvizsgálati ítélet megsemmisítése folytán a Kúria felülvizsgálati eljárásának a megismétlését, továbbá olyan rendelkezés sem található a Be-ben, amely ilyen esetekre, irányadó és alkalmazható lenne és kellő eljárási és alkotmányjogi garanciákat nyújtana egy ilyen eljárásra. Így a Be-ben olyan rendelkezés nem olvasható ami lehetővé tette volna a Kúria számára ugyanazon felülvizsgálati indítvány kétszeres értékelését, elbírálását, miközben a kétszeres értékelést tiltja az Alaptörvény XXVIII. cikk (6) bekezdése. A Be. 416. § (1) bek. és az Abtv. 45. § (6) bekezdése kifejezetten rendelkezik a felülvizsgálat azon esetéről, amikor az Alkotmánybíróság a jogerős határozattal befejezett büntetőeljárás felülvizsgálatát elrendelte, feltéve, hogy a terhelt még nem mentesült a büntetett előlethez fűződő hátrányos következmények alól, vagy a kiszabott büntetés, illetőleg az alkalmazott

intézkedés végrehajtása még nem fejeződött be, vagy a végrehajthatósága még nem szűnt meg.

Azonban jelen ügyben az Alkotmánybíróság nem rendelte el a büntetőeljárás felülvizsgálatát, viszont ha el is rendelte volna a büntetőügy felülvizsgálatát, mentesülés folytán akkor sem lehetett volna előterjeszteni új felülvizsgálati indítványt az ügyben, hiszen a vádlott a jogerős ítéletben kiszabott szellemi munkakörben letöltendő közérdekű munka büntetés és annak előzetes letartóztatásban töltött időnek a beszámításával már mentesült a büntetett előlethez fűződő hátrányos következmények alól.

Azonban nem volt olyan büntető eljárási rendelkezés amely szerint ugyanazon indítvány alapján „újból” le lehetett volna folytatni a jogerős ítéletábrái ítélettel szemben a felülvizsgálati eljárást, illetve új felülvizsgálati indítvány előterjesztésére se volt mód, így a kúriai eljárás és maga az ítélet az Alaptörvény rendelkezéseivel ellentétes.

A nem létező jogszabályi rendelkezés alapján újrainyított felülvizsgálati eljárás és az annak eredménye folytán meghozott ítélet sérti az Alaptörvény B) cikk (1) bekezdésében foglalt jogállamiság és az ebből következő jogbiztonság követelményét, és az Alaptörvény XXVIII. cikk (1) bekezdésben rögzített tisztességes eljáráshoz fűződő alkotmányos jogot ami rögzíti, hogy „Mindenkinek joga van ahhoz, hogy az ellene emelt bármely vádat vagy valamely perben a jogait és kötelezettségeit törvény által felállított, független és pártatlan bíróság tisztességes és nyilvános tárgyaláson, ésszerű határidőn belül bírálja el.” Valamint sérti a XXVIII. cikk (6) bekezdését.

Mint fentebb hivatkoztunk az Alaptörvény 28. cikk a Kúria számára is előírja, hogy a jogszabályok szövegét a jogalkalmazás során elsősorban azok céljával és az Alaptörvénnyel összhangban kell értelmeznie.

A büntetőeljárási törvény felülvizsgálati eljárásra vonatkozó rendelkezéseiből, azok céljából az következik, hogy a vádlott javára korlátlan időt biztosít a jogerős ítélet hatályának az áttörésére a jogalkotó, azonban a vádlott terhére pusztán hat hónapos határidőt biztosít a jogalkotó a vádlott terhére történő felülvizsgálat benyújtására. Ezzel időbeli korlátot állít annak, hogy a terhelt helyzetét az állami büntető hatalom, a jogerős ítélettel szemben súlyosítsa (pl. büntetés súlyosítása, bűnösség megállapítása).

Így a Kúriának tekintettel kellett volna lennie mind a büntetőeljárási törvény céljára -a terhelt helyzete ne súlyosbodjon szükségtelenül a jogerős ítéletet meghaladó mértékben, illetve arra, hogy maga az Alaptörvény is csak kivételes esetben, alkotmányos és eljárási garanciák mellett engedje meg a jogerős ítélet jogerejének az áttörését a terhelt terhére.

A Kúria azonban olyan a felülvizsgálattal kapcsolatosan nem létező célt helyezett a jogértelmezése középpontjába, hogy a terheltet mindenáron súlyosabb büntetéssel kell sújtani annak érdekében, hogy példát statuáljon, valamint azt, hogy az állami büntetőhatalomnak a felülvizsgálathoz való “alapjogát” - ami egyébként az Alaptörvényből és a Be-ből nem

levezethető, minden áron érvényesítse, ugyanazon felülvizsgálati indítvány másodszori elbírálásával, és a jogerősen lezárt ügy alkotmányosan tiltott, terhelt terhére történő kétszeres újraértékelésével.

A vádlott terhére benyújtott felülvizsgálati indítvány újra és újra történő elbírálása a jogerő feloldása szempontjából is aggályokat vet fel. A jogerő feloldásának kivételes és a vádlott terhére igencsak korlátozott eszköze - a törvényben meghatározott szigorú feltételek esetén - a felülvizsgálat.

Előadjuk továbbá, hogy az Alkotmánybíróság több határozatában is rögzítette azt, hogy az Alaptörvényből kényszerítően nem következik a felülvizsgálat jogintézményének a szükségessége. (pl. 42/2004. (XI. 9.) AB határozat). Ennek tükrében sem értelmezhető a Kúria azon elszánt törekvése, hogy mindenáron felülvizsgálja a jogerősen befejezett ügyet a terhelt terhére. Ráadásul abból az okból, hogy ebben az ügyben előzőleg az Alkotmánybíróság a terhelt rendkívüli jogorvoslati kérelmének adott helyt.

Hivatkozunk az EJEB gyakorlatára is ami egyértelműen elkülöníti azokat az ügyeket, ahol a *ne bis in idem* elv megsértésre olyan módon kerül sor, hogy a kérelmezőt ugyanazon cselekmény miatt két külön eljárásban vonták felelősségre, azon ügyektől, ahol később felülvizsgálat vagy perújítás keretében kerül sor a terhet ismételt vád alá helyezésére. Bár a joggyakorlat még nem túl kiterjedt, az ezekben az ügyekben tett megállapítások, figyelemmel a különbségekre, alkalmazhatóak a megismételt eljárásokra is. Az EJEB abban az esetben, ha a kétszeres eljárás alá vonás kérdése felülvizsgálat vagy perújítás kérdéskörében merül fel, elsődlegesen az Egyezmény 6. cikkének sérelmét állapítja meg, mivel a fentebb megjelölt ügyek alapján az ismételt, visszaélészerű felülvizsgálatok lefolytatása sérti a büntető eljárás tisztességét.

A töretlen gyakorlat azt mutatja, hogy ha valakit ugyanazon cselekmény miatt két vagy több alkalommal vonnak eljárás alá, akkor az EJEB megállapítja a Hetedik kiegészítő jegyzőkönyv 4. cikkének sérelmét (Vö. Gradinger v. Austria judgement of 23 October 1995, Series A no. 328-C). Kivételt azok az esetek képeznek, ahol valódi alaki halmazat jön létre, ebben az esetben a külön-külön megvalósított bűncselekményeket lehetséges van az államnak döntése szerint külön-külön elbírálni (vö. Oliveira v. Switzerland judgement of 30 July 1998, Reports 1998-V., p. 1990). **Az EJEB gyakorlata ezen a téren töretlen, mindegy, hogy a felelősségre vonásra milyen eljárásban kerül sor, ha a két eljárás tényalapja megegyezik, az az Egyezmény megsértését jelenti.** (Vö. Franz Fischer v. Austria judgement of 29 May 2001, no. 37950/97. vagy Sailer v. Austria judgement of 6 June 2002. no. 38237897.)

A tisztességes eljárásnak az Emberi Jogok Európai Bírósága által is hangsúlyozott, és az Alkotmánybíróság részéről is elismert követelménye az ésszerű időn belül történő felelősségre vonás. Azonban az által, hogy a jogerős ítélettel szemben újra és újra előveszik ugyanazon felülvizsgálati indítványt (mellékletként csatolva 3. szám alatt) és azt újra és újra elbírálják, újra és újra áttörik, az időlegesen újra és újra hatályába visszahelyezett *res iudicata*

hatással bíró jogerős ítéletet, és újra és újra szigorúbb büntetés hatálya alá helyezik a terheltet, sértik a tisztességes eljárás követelményeit. A Kúria maga járult hozzá az ésszerű idő követelményének a megsértéséhez, annak ellenére, hogy az eljárásának törvényi alapját sem adta meg.

Előadjuk, hogy az ügy folyamányaként az OBH indítványára az igazságügyi miniszteri kezdeményezésre 1998. évi XIX. törvény módosítására vonatkozó előterjesztés is született melyből az alábbiakban idézzük.

“1. § A büntetőeljárásról szóló 1998. évi XIX. törvény (a továbbiakban: Be.) 21. § (3) bekezdés a) pontja helyébe a következő rendelkezés lép:

[Az (1) bekezdésben szabályozott eseteken kívül]

„a) a vádemelést követően a bíróság további eljárásából ki van zárva, aki az ügyben a vádemelés előtt bíróként eljár,.”

“6. § (1) A Be. 403. § (1) bekezdése helyébe a következő rendelkezés lép:

„(1) A bíróság határozatának hatályon kívül helyezése vagy az Alkotmánybíróság általi megsemmisítése esetén az eljárást meg kell ismételni.”

(2) A Be. 403. §-a a következő (2) bekezdéssel egészül ki:

„(2) A megismételt eljárásban a XII. Fejezet és a XIII. Fejezet rendelkezéseit az e fejezetben foglalt eltérésekkel kell alkalmazni.”

“406/A. § (1) Ha az Alkotmánybíróság a Kúria felülvizsgálati eljárás során hozott határozatát megsemmisíti, a Kúria eljárására a XVIII. Fejezet rendelkezéseit kell alkalmazni.

(2) Ha az Alkotmánybíróság a Kúriának a törvényesség érdekében bejelentett jogorvoslat alapján hozott határozatát megsemmisíti, a Kúria eljárására a XIX. Fejezet rendelkezéseit kell alkalmazni.”

Az előterjesztő indokolása szerint: “A 21/2016. (XI. 30.) AB határozat a 21. § (3) bekezdés a) pontjában írt alkotmányos követelmény rögzítése mellett megsemmisítette a Kúria egy felülvizsgálati eljárásban hozott határozatát. Mindez rámutatott arra is, hogy a Be. rendelkezései csak azon eljárás lefolytatására vonatkozóan tartalmazzanak szabályozást, amelyben az Alkotmánybíróság a rendes jogorvoslat keretében hozott határozatot semmisít meg. Tekintettel arra, hogy a rendkívüli jogorvoslati eljárásban, illetőleg a törvényesség érdekében bejelentett jogorvoslat alapján hozott határozat megsemmisítését követő eljárásra vonatkozó törvényi előírások hiányoznak, módosítás útján azok pótlása is szükséges. A rendes jogorvoslati eljárásban hozott határozat megsemmisítése esetére pedig a szabályozás egyértelműségét hivatott szolgálni az a rendelkezés, amely az eljárás megismétlésének félreérthetetlen kötelezettségét írja elő, ha az Alkotmánybíróság a bíróság határozatát megsemmisíti.”

Mint ahogyan az előterjesztésből és annak indokolásából látható az Indítványozó korábbi alkotmányjogi panasa nyomán hozott 21/2016. (XI. 30.) AB határozatra tekintettel látta szükségesnek a Be. módosítását az igazságügyi miniszter. Előadjuk, hogy az előterjesztés a 2017.02.07-ei Kúriai nyilvános ülést megelőzően került az internetre - a Kormány hivatalos honlapjára - társadalmi egyeztetés céljából. Az igazságügyi tárca is úgy látta, hogy hiányos a Be. így az Alaptörvény XXVIII. cikk (1) bekezdése alapján jogszabályi rendelkezés nélkül a jogerős ítélet hatályát a terhelt terhére áttörni nem lehetett volna.

Alaptörvény IV. cikk (1) és (4) bekezdései és a (2) bekezdés első fordulata, XXVIII. cikk (1) bekezdés

A Kúria Bfv.I.1799/2016/30. számú ítélete ismételten bűnösnek mondta ki a terheltet emberölés előkészületében, és a másodfokú 50 nap szellemi munkakörben töltendő közérdekű munka büntetést jelentősen súlyosítva, kettő és fél év szabadságvesztéssel sújtotta.

Az Indítványozó előadja, hogy a 21/2016. (XI. 30.) AB határozat folytán az Ítélet tábla 3.Bf.379/2013/16. számú jogerős másodfokú ítélete vált ismét irányadóvá, amely szerint az Indítványozót az alaptalan szabadságát elvonó kényszerintézkedésekért kártalanítás illette volna meg. A Kúria ítélete ezt vonta el ismételten az Indítványozótól.

Az Indítványozó az Alaptörvény IV. cikk meghatározott bekezdéseinek sérelmére azért hivatkozik, mivel a jelen panasszal támadott kúriai ítéletet, nem a **törvényben** meghatározott okból és nem a **törvényben** meghatározott eljárás keretében hozták meg mint fentebb már kifejtettük. Ebből kifolyólag az Indítványozót a szabadságától nem a törvényben meghatározott okból és nem törvényben meghatározott eljárás keretében fosztották meg. Így sérült a IV. cikk (1) és (2) bekezdéseiben foglalt szabadsághoz való joga.

Mivel törvényben nem szabályozott eljárás keretében fosztották meg az Indítványozót a szabadságától és szabták ki vele szemben a szabadságvesztés büntetést így megfosztották az Indítványozót a Be-ben meghatározott kártalanítási jogától is. Hiszen az Ítélet tábla jogerős ítélete fényében jogtalanul alkalmazott előzetes letartóztatás miatti kártalanítás már nem illeti meg. Így az Indítványozónak sérült az Alaptörvény IV. cikk (4) bekezdésében biztosított kármegtérítési joga.

A fentiek folytán sérültek az Indítványozó Alaptörvény IV. cikkének (1) és (4) bekezdéseit valamint (2) bekezdés első fordulataiban, valamint XXVIII. cikk (1) bekezdésében biztosított jogai.

1.3 Alaptörvény XXIII. cikk, XV. cikk

A Kúria Bfv.I.1799/2016/30. számú ítélete 3 évre tiltotta el az Indítványozót közügyektől, ebben az ügyben, a ténylegesen „letöltött” közügyektől eltiltás ugyanezen ügy kapcsán 3 év + a 2015. június 23. napjától 2016. november 28. napjáig terjedő időszak, tehát + egy év öt hónap öt nap.

Nem alaptörvény-konform korlátozása a választásokon és az országos népszavazáson való részvétel alapvető jogának, és megsérti az Alaptörvény XXIII. cikk (1), (3), (5), (6), (7) és (8) bekezdéseit, hogy az Indítványozót **ugyanazon** bűncselekmény(ek) elkövetése miatt a Kúria egyszer már jogerősen eltiltotta a közügyek gyakorlásától, majd ez az eltiltás az Alkotmánybíróság határozata folytán megszakadt, ezt követően pedig ugyanazon bűncselekmény miatt másodszor **ismét** eltiltották a közügyek gyakorlásától, de ebbe az újonnan megállapított eltiltási időbe nem került beszámításra a korábban végrehajtott közügyektől eltiltás ideje.

Az Indítványozó ismételten hivatkozik arra, hogy azért fordulhatott elő, a fenti helyzet, mert a Kúria olyan eljárást folytatott le, amit a büntető eljárási törvény nem szabályozott, így nincsenek eljárási garanciák, nem szabályozott az eljárás menete stb.

Ezáltal de facto meghosszabbodott az az intézkedési időtartam, amelyet az alaptörvény-ellenes korábbi ítélet szabott ki. Így az Indítványozóval szemben alkalmazott intézkedés időtartama az eredeti ítéletben kiszabott mértéknél is nagyobb mértékű lett, annak ellenére, hogy az ő rendkívüli jogorvoslati kérelmére nyilvánították alaptörvény-ellenessé a Kúria korábbi ítéletét. Ilyen alaptörvény-ellenes gyakorlat meghonosodása akár a törvényben meghatározott intézkedési időtartam felső határának átlépéséhez is vezethet.

Így az Indítványozónak ezen vonatkozásban kétszeresen is sérülnek az Alaptörvényben biztosított jogai. Egyrésztől nem részesült a kártalanításban az alaptörvény-ellenes ítélet folytán a közügyektől eltiltva eltöltött időszakért, másrésztől további intézkedési időt kell, **a korábban letöltött közügyektől eltiltás beszámítása nélkül**, kitöltenie.

Az Indítványozó álláspontja alapján az Alaptörvény XV. cikk (1)-(2) bekezdés sérelme annak értelmében állapítható meg, hogy a törvény előtti egyenlőség, az alapjogok egyenlőségének követelménye és az önkényes jogalkalmazás tilalma sérült, a Kúria eljárásával, és az ítéletben foglaltakkal. Az indítványozó nem kerülhet más, vele összehasonlítható helyzetben lévő terheltekhez képest indokolatlanul hátrányos helyzetbe.

Az Indítványozóval összehasonlítható helyzetű terhelt, ha ugyanilyen büntetőjogi minősítésű bűncselekmények ítélet szerinti elkövetéséért jogerősen ugyanígy 2 év 6 hónap szabadságvesztésre és **3** év közügyektől eltiltásra ítélik, akkor abból **3** évet is kell ténylegesen közügyektől eltiltva töltenie, nem pedig **3 év + egy év öt hónap öt napot**.

Az Indítványozó álláspontja szerint alaptörvény-ellenes, ha egy terheltet éppen annak megtorlásaként hoz a Kúria hátrányos helyzetbe, hogy az korábban sikerrel nyújtott be az ügyben alkotmányjogi panaszt.

Az Indítványozó büntető ítéletnek súlyosításával a Kúria az Abtv. 45. § (6) bekezdését sértette meg, hiszen hátrányosabb helyzetbe hozta, mint amilyenben az alkotmányjogi panasz benyújtása előtt volt, holott az alkotmányjogi panasz jogintézményének célja az eljárás alkotmányossági hibáinak feltárása és orvoslása. Az Abtv. 45. § (6) megsértése a tisztességes eljárás, törvény előtti egyenlőség alaptörvényi követelményeinek megsértését is jelenti.

A fentiekre tekintettel is kéri az Indítványozó a Kúria Bfv.I.1799/2016/30. számú ítéletének az alaptörvény-ellenesség nyilvánítását és megsemmisítését.

Az Alaptörvény XXVIII. cikk (1) bekezdéséből eredő alkotmányos követelmények megsértése

1)

Objektíve valósított meg alaptörvény-ellenesség miatti megsemmisítést eredményező okot a Kúria azzal, hogy eljárásával megszegte éppen azt az alkotmányos követelményt, amelyet az Alkotmánybíróság az Abtv. 46. § (3) alapján a 21/2016. (XI. 30.) AB határozatban megállapított.

Az alkotmányos követelmények teljesítését és végrehajtását a jogalkalmazók a jogszabály alkalmazása során nem mellőzhetik. (8/2013. (III. 1.) AB határozat [54] pont, megerősíti 34/2013. (XI. 22.) AB határozat [55] pont)

Az alkotmányos követelmény szerint:

„1. Az Alkotmánybíróság megállapítja: az Alaptörvény XXVIII. cikk (1) bekezdéséből eredő alkotmányos követelmény a büntetőeljárásról szóló 1998. évi XIX. törvény 21. § (3) bekezdés a) pontjának alkalmazásakor, hogy a büntetőügy további elintézésében ne vegyen részt olyan bíró, aki az eljárás bármely korábbi szakaszában, így akár a nyomozás során bíróként járt el.”

“[43] 4. Az Alaptörvény XXVIII. cikk (1) bekezdésében foglalt pártatlanság követelménye tehát megkívánja, hogy a büntetőügy további elintézésében ne vegyen részt olyan bíró, **aki az eljárás bármely korábbi szakaszában**, így akár a nyomozás során bírói feladatokat látott el, ugyanis azzal szükségszerűen együtt jár a bizonyítékok bizonyos szintű, de mindenképpen előzetes értékelése. E körben nincs alapvető különbség a nyomozási bíró, az előzetes letartóztatás egy éven túli hosszabbításáról döntő egyesbíró, vagy az előzetes letartóztatás elrendelése, illetve meghosszabbítása tárgyában másodfokú döntést hozó tanács tagjainak feladatai között. Ebből fakadóan pedig a Be. 21. § (3) bekezdés a) pontjának szűkítő értelmezése sem lehet alkotmányosan megalapozott.”

Az Indítványozó előadja, hogy [REDACTED] Kúria tanácsának bírója az eljárás korábbi szakaszában eljárta, előadó bíróként részt vett a Fővárosi Ítéltábla 3.Bkf.11.321/2011/3. számú végzés elbírálásában, mely ellentétes a XVIII. cikk (1) bekezdéséből eredő alkotmányos követelménnyel. Beadványunkhoz csatoljuk a másolatát a Fővárosi Ítéltábla 3.Bkf.11.321/2011/3. számú végzésének. A végzésben az Ítéltábla 2011. november 14-én az Indítványozó előzetes letartóztatának megszüntetéséről rendelkezett.

Az Indítványozó előadja, hogy [REDACTED] bíróval szembeni kizárási okot védője a 2017. február 7-i nyilvános ülésen jelezte. (A beadványhoz csatolt Kúria 2017.02.07-ei nyilvános ülésen készült kép- és hangfelvétel DVD mellékleteken 7. számú

mp4 fájl-ben található) A Kúria tanácsa pedig nem vitatta, hogy [REDACTED] z ügyben bíróként már korábban eljárta.

Az előadottakra tekintettel indítványozzuk a 21/2016. (XI. 30.) AB határozatban foglalt alkotmányos követelmény megsértése miatt a Kúria Bfv.I.1799/2016/30. számú ítéletének alaptörvény-ellenessé nyilvánítását és megsemmisítését.

2)

Az észszerű határidőn belüli eljárás követelményének megsértését jelenti, az a tény, hogy a büntetőeljárás 2010. február 11-én indult, a vádemelés 2010. október 21-én történt, jogerős ítélet meghozatalának napja 2017. február 7.

Az Indítványozó ismételten meg kívánja jegyezni, hogy az eljárás elhúzódását nem értékelte a Kúria enyhítő körülményként. Az ítélet 16. oldal utolsó bekezdésében említett „időmúlás” nem azonos az eljárás elhúzódásával, ahogy ezt az Alkotmánybíróság 2/2017. (II.10.) AB határozatában is kifejti ([87] és [95] pontok). E határozatban a következő alkotmányos követelmény kerül megállapításra:

„1. Az Alkotmánybíróság megállapítja, hogy a büntetőeljárásról szóló 1998. évi XIX. törvény 258. § (3) bekezdés *e*) pontjának alkalmazása során az Alaptörvény XXVIII. cikk (1) bekezdéséből fakadó alkotmányos követelmény, hogy amennyiben a bíróság a terhelttel szemben alkalmazott büntetőjogi jogkövetkezményt **az eljárás elhúzódása miatt enyhíti**, akkor határozatának indokolása rögzítse az eljárás elhúzódásának a tényét, valamint azzal összefüggésben a büntetés enyhítését és az enyhítés mértékét.”

Miután ugyanebben az ügyben 2013-ban I. fokon, 2015-ben a Kúrián, és most 2017-ben is a Kúrián *ugyanolyan* mértékű büntetéssel sújtották, megállapítható, hogy az eljárás a terhelt önhibáján kívüli hét éves elhúzódását egyszer sem értékelte az eljáró bíróság enyhítő körülményként.

Így a Bfv.I.1799/2016/30. számú ítélet ebből az okból is alaptörvény-ellenes.

3)

Az Indítványozó tényként rögzíti, hogy a Kúria Bkk.III.237/2017/3. számú végzésében utasította el [REDACTED] nácselelnök elleni kizárási indítványát. (Mellékletként csatolva 17. szám alatt) A kizárási indítvány – mely jelen beadvány mellékletét képezi – egyes pontjai azonban olyan kizárási okokat soroltak fel, amelyek a pártatlanság szubjektív és objektív feltételei szerint, egyaránt kétséget kizáróan igazolják, hogy [REDACTED] em felelt meg a pártatlanság követelményének.

A szubjektív és objektív feltételekkel kapcsolatban az Indítványozó hivatkozik: 34/2013. (XI. 22.) AB határozat [32]-[33] pontjaira, a pártatlanság követelményével kapcsolatban pedig a 3109/2013. (V.17.) AB végzés [7] pontjára.

[7] A pártatlan bírósághoz való jog a tisztességes eljárás egyik alapeleme. A pártatlan bírósághoz való alkotmányos alapjog – az Alaptörvény XXVIII. cikk (1) bekezdése alapján is – az eljárás alá vont személy iránti előítélet-mentesség és elfogulatlanság követelményét támasztja a bírósággal szemben. Ez egyrészt magával a bíróval, a bíró magatartásával, hozzáállásával szembeni elvárás, másrészt az eljárás szabályozásával kapcsolatos objektív követelmény: el kell kerülni minden olyan helyzetet, amely jogos kétséget kelt a bíró pártatlansága tekintetében (ABH 1995, 346, 347.). A pártatlanság kérdését objektív és szubjektív nézőpontból egyaránt vizsgálni kell. A pártatlanság egyrészt azt a követelményt támasztja, hogy a bíróság tagjai személyes előítéletektől mentesek legyenek, másrészt – objektív nézőpontból vizsgálva – megvan-e a pártatlanság megfelelő látszata [vö. 67/1995. (XII. 7.) AB határozat, ABH 1995, 346.; 32/2002. (VI. 4.) AB határozat, ABH 2002, 153.; 17/2001. (VI. 1.) AB határozat, ABH 2001, 222.].

[32] 2.2.1. Az Egyezmény 6. Cikk (1) bekezdése mindenkinek jogot biztosít arra, hogy ügyét a törvény által létrehozott független és pártatlan bíróság tisztességesen, nyilvánosan és ésszerű időn belül tárgyalja, és hozzon határozatot polgári jogi jogai és kötelezettségei tárgyában, illetőleg az ellene felhozott vádak megalapozottságát illetően. Az EJEK felfogása szerint a pártatlanság követelménye a tisztességes eljárás fogalmának meghatározó elemeként előkelő helyet foglal el az EJEK esetjogában. A demokratikus társadalmakban ugyanis a pártatlanság a bíróságok működésébe vetett közbizalom megerősítésében és erősítésében nélkülözhetetlen szerepet játszik [erről lásd: EJEK, *Sramek kontra Ausztria*, (8790/79), 1984. október 22., 42. bekezdését; legutóbb megerősítve: EJEK, *Henryk Urban és Ryszard Urban kontra Lengyelország*, (23614/08), 2010. november 30.; 45. bekezdését]. Az EJEK a pártatlanság követelményének alapjait elvi jelentőséggel a *Piersack kontra Belgium* ügyben munkálta ki. A pártatlanság általános értelemben az előítélet, illetve az elfogultság hiányát jelenti, és erről a hiányról többféleképpen lehet meggyőződni. Az EJEK a pártatlanság szubjektív és objektív tesztje között különböztet. A pártatlanság szubjektív olvasatában a bíró adott ügyben tanúsított magatartásával és hozzáállásával szembeni elvárásaként jelentkezik, míg ezzel szemben az objektív teszt arra enged következtetést levonni, hogy a bíró, illetve az eljárásjogi szabályozás elégséges garanciát nyújt-e minden olyan helyzet kiküszöbölésére, amely a pártatlanság tekintetében jogos kételyeket ébreszthet [EJEK, *Piersack kontra Belgium* (8692/79), 1982. október 1., 30. bekezdés]. A szubjektív teszt során az EJEK a bírónak az adott ügyben tapasztalható személyes elfogultságát és előre kialakított meggyőződését vizsgálja [EJEK, *Piersack kontra Belgium*, (8692/79), 1982. október 1., 30. bekezdés, EJEK, *Hauschli kontra Dánia*, (10486/83), 1989. május 24., 46. bekezdés; EJEK, *Castillo Algar kontra Spanyolország*, (79/1997/1074), 1998. október 28., 43. bekezdés, legutóbb megerősítve: EJEK, *Romenskiy kontra Oroszország*, (22875/02), 2013. június 13., 26. bekezdés]. A Bíróság ezen elv kialakításának kezdetén egy vélelmet formált, amely szerint az ügy bírójának szubjektív értelemben vett pártatlansága vélelmet élvez mindaddig, amíg ennek ellenkezője bizonyítást nem nyer [EJEK, *Le Compte, Van Leuven és De Meyere kontra Belgium*, (6878/75), (7238/75), 1981. június 23., 58. bekezdés]. E vélelem megdöntését és a bíró személyes elfogultságát számos esetben azonban igen nehéz igazolni. Ugyanakkor a pártatlanság objektív tesztjének alkalmazása a pártatlanságot megkérdőjelező

helyzetek kizárásán keresztül már elégséges garanciát nyújt a követelmény kellő érvényesüléséért (EJEB, *Pullar kontra Egyesült Királyság*, 1996. május 20., 32. bekezdés). Az EJEB már egy korai döntésében megfogalmazta, hogy a bírói pártatlanság tekintetében még a külső látszat is jelentős szerephez jut, ugyanis annak elvesztése a bíróságok működésébe és döntéseibe vetett közbizalom megrendülésének kockázatát hordozza [EJEB, *Delcourt kontra Belgium*, (2689/65), 1970. január 17., 31. bekezdés]. Ennek megfelelően azokban az ügyekben, amelyekben kétség támad a bíró pártatlansága tekintetében, az eljárás alá vont személy kételye fontos ugyan, de a döntő jelentőségű körülmény mégis az, hogy ez a kétely objektív szempontokkal igazolható-e, vagyis a bíró pártatlanságának látszata válik-e kétségessé [erről lásd: EJEB, *Piersack kontra Belgium*, (8692/79), 1982. október 1., 31. bekezdését; EJEB, *De Cubber kontra Belgium*, (9186/80), 26. bekezdését; amelyet legutóbb megerősített: EJEB, *Marguš kontra Horvátország*, (4455/10), 2012. november 13., 45. bekezdése.]

[33] Az EJEB ugyanakkor azt is hangsúlyozta, hogy a pártatlanság szubjektív és objektív feltételrendszerei egymástól nem szigetelhetők el teljesen: ha ugyanis a bíró magatartása, vagy hozzáállása a pártatlanságát érintő kételyeket kelt a külső szemlélő szemében, akkor az a személyes meggyőződésére is nyilvánvalóan kihat {erről lásd: EJEB, *Kyprianou kontra Cyprus*, [GC] (73797/01), 2005. december 15., 119. bekezdését; EJEB, *Buscemi kontra Olaszország*, (29569/95), 1999. szeptember 16., 68. bekezdését}. Az EJEB két olyan nagy esetsoportot különített el, amelyekben a bírói eljárás pártatlanságát kétely övezi. Az első esetsoport az EJEB olvasatában kizárólag funkcionális természetű, amelyben a bíró ügyben tanúsított magatartása nem feltétlenül kérdőjelezhető meg. Ide tartozik, ha ugyanazon személy többféle, különböző természetű funkciót lát el ugyanabban a bírói eljárásban, vagy alá-fölérendeltségi, illetve más intézményi kapcsolatban áll ugyanazon eljárásban részt vevő más személlyel. Ezek a helyzetek az eljáró bíróság pártatlansága tekintetében objektív igazolható kételyeket hordoznak magukban. A második esetsoport kizárólag személyes természetű, amely a bíró adott ügyben tanúsított magatartásával összefüggésben tapasztalható {erről lásd bővebben: EJEB, *Kyprianou kontra Cyprus*, [GC] (73797/01), 2005. december 15., 121. bekezdését}.

Az indítvány 1., 2., 3., 5. és 14. pontja alkotmányossági szempontból objektíve veti fel a bíró pártatlanságának hiányát:

- [REDACTED] részt vett az alkotmányjogi panasz folytán megsemmisített ítélet meghozatalában,

- [REDACTED] agaszkodott az újratárgyalásához törvényi felhatalmazás hiányában, kiváltképp egy olyan ügyben, aminek a megsemmisített ítéletét a Kúriai Ítéletek (BH) c. lapjában korábban közzétették,

Az indítvány 4., 6., 7., 9., 12. és 13. pontja alkotmányossági szempontból szubjektíve veti fel a bíró pártatlanságának hiányát:

- A szabálytalan, és határidőn túli kézbesítés
- A korábbi eljárásban a nyilvános ülés alatt tanúsított magatartása
- A korábbi eljárásban a részére hivatali minőségében átadott irat összegyűrése és eldobása
- A szóbeli indokolásról a rosszul levő terhelt eltávozásának törvénytelen megtiltása (melyet a jegyzőkönyv 3. oldalán is rögzít)
- A terhelt előzetes fogvatartási idejének jelentős hibával történő beszámítása, és vonakodva kijavítása

A fent előadottak alapján az Indítványozó álláspontja szerint [REDACTED] pártatlanságának hiánya egyértelmű, a jövőben a hozzá hasonló objektív és/vagy szubjektív feltételeknek megfelelő bírók adott eljárásból kizárása, alkotmányossági szempontból indokolt.

A pártatlanság követelménye az ítélező bíróra azt kötelezettséget rója, hogy az ügyben résztvevő felekkel szembeni részrehajlás és előítéletektől mentesen bírálja el az ügyet és hozza meg döntését. A pártatlanság kívánalma egyfelől a bíró magatartásával és hozzáállásával szembeni igényként jelentkezik. Azonban egyben mércét állít a jogszabályi követelményekkel szemben is. Az eljárási törvények biztosítják azt, hogy elkerülhetőek legyenek az olyan helyzetek, amely a bírók pártatlanságát illetően jogos kétségeket ébreszthetnek. **Ebből fakad, hogy a konkrét ügyben a bírónak nemcsak tárgyilagosan szükséges ítéleznie, de a pártatlan ítékezés látszatának megőrzése is feladata.** [67/1995. (XII. 1.) AB határozat, ABH 1995, 346, 347.; 17/2001. (VI. 1.) AB határozat, ABH 2001, 222.]

Az alapjogok érvényesülésének egyik mércéje a nemzetközi jogvédelmi mechanizmusok által kialakított jogvédelmi szint. {32/2012. (VII. 4.) AB határozat, Indokolás [41]; legutóbb megerősítve: 22/2013. AB határozat, Indokolás [16]} A 25/2013. (X. 4.) AB határozatban az Emberi Jogok Európai Bírósága gyakorlatára is hivatkozott. A fentiekre tekintettel megjelöljük, a Alaptörvény Q) cikke (3) bekezdését is mint az Alaptörvény megsértett rendelkezését.

"Ami kockán forog, az a bizalom, amit egy demokratikus társadalomban a bíróságoknak kell ébreszteniük a közönségben és - a büntetőeljárások vonatkozásában - mindenekelőtt a vádlottban."²

A pártatlanság érvényesülése nélkülözhetetlen eleme annak a közbizalomnak, amelynek képviselője a demokratikus társadalmakban a bírói hatalom egyik fő kötelessége.³

2

(Fey kontra Ausztria (14396/88), 1993. február 24).

3

[EJEB, Piersack kontra Belgium, (8692/79), 1982. október 1., 30. bekezdését; amelyet megerősített: EJEB, Romenskiy kontra Oroszország, (22875/02), 2013. június 13., 26.

Az EJEB gyakorlatában is a pártatlanság megőrzése azért alapvető, mert az elv érvényesülésének vagy érvényesíthetőségének hiánya az önkényes döntéshozatal lehetőségét rejti magában, amely nincs összhangban az Emberi Jogok Európai Egyezménye 6. Cikk (1) bekezdésében foglalt tisztességes eljáráshoz fűződő jog követelményeivel sem.⁴

Az Egyezmény 6. Cikk (1) bekezdése mindenkinek biztosítja, hogy ügyét a törvény által létrehozott független és pártatlan bíróság tisztességesen, nyilvánosan és ésszerű időn belül tárgyalja, és hozzon határozatot polgári jogi jogai és kötelezettségei tárgyában, illetőleg az ellene felhozott vádak megalapozottságát illetően.

A pártatlanság általános az előítélet, illetve az elfogultság hiányát jelenti.

„Az EJEB a pártatlanság két aspektusát ismeri el: a szubjektív, illetve az objektív értelemben vett pártatlanságot. A pártatlanság szubjektív oldala azt az igényt fogalmazza meg, hogy az adott ügyben a bíróság egyetlen tagja sem rendelkezhet előítéletekkel és nem lehet elfogult. Ehhez képest a pártatlanság **objektív oldala azt jelenti, hogy a bíró adott ügyben tanúsított magatartásán túlmutatóan felmerülhet-e jogos kétely a pártatlansága tekintetében. E jogos kétely pedig akkor releváns, ha objektív igazolást nyerhet.** [Elsőként lásd: EJEB, *Piersack kontra Belgium*, (8692/79), 1982. október 1., 26. és 30. bekezdéseit; EJEB *De Cubber kontra Belgium*, (9186/80), 1984. október 26., 24–26. bekezdéseit.]”

A demokratikus társadalmakban a pártatlanság a bíróságok működésébe vetett közbizalom megteremtésében, erősítésében létfontosságú szerepet játszik.⁵

Az EJEB a *Delcourt kontra Belgium*, (2689/65), ügyben megfogalmazta, hogy a bírói pártatlanság tekintetében még a külső látszat is jelentős szerephez jut, ugyanis annak elvesztése a bíróságok működésébe és döntéseibe vetett közbizalom megrendülésének kockázatát hordozza.

A 34/2013. (XI. 22.) AB határozat indoklása rögzíti:

Az EJEB joggyakorlatában kifejtette, hogy önmagában az a tény, hogy a tárgyaló bíró részt vett a bíróság tárgyalást megelőző vádelőkészítő szakaszában, még nem igazolja, hogy pártatlanságát kétely övezi. „Az ítélező bíró pártatlanságát a részvételének intenzitása, illetve a vádelőkészítésben biztosított döntési jogköre határozza meg.”

A pártatlanság megítéléséhez szükséges mérce kialakításakor többek között annak vizsgálata is szükséges, hogy a vád előkészítési szakaszban az ítélező bíró rendelkezhet-e az eljárásról, jogkörének gyakorlását milyen korlátok határozzák meg, döntései során szükséges-

bekezdése.]

4

[EJEB, *H kontra Belgium*, (8950/80), 1987. november 30., 53. bekezdés.]

5

EJEB, *Sramek kontra Ausztria*, (8790/79), 1984. október 22., 42. bekezdését; legutóbb megerősítve: EJEB, *Henryk Urban és Ryszard Urban kontra Lengyelország*, (23614/08), 2010. november 30.; 45. bekezdés

e az ügy bizonyítékait értékelnie, illetve szükséges-e állást foglalnia a terhelt bűncselekményben való részvételéről, vagy e részvétel mértékéről.

„E mérce meghatározásakor az is döntő jelentőségű körülmény, hogy a vádelőkészítés során eljáró bíró hozzáférhet-e olyan adatokhoz, amelyek előzetes vélemény formálására alkalmasak ugyan, de amelyeket a tárgyalás során bizonyítékként mégsem használnak fel [EJEB, *De Cubber kontra Belgium*, (9186/80), 1984. október 26., 27–29. bekezdések].”

A Polgári és Politikai Jogok Nemzetközi Egyezségokmányának érvényesülését ellenőrző Emberi Jogi Bizottság álláspontja szerint is az Egyezségokmány 14. Cikk (1) bekezdésében foglalt tisztességes eljárás követelménye érvényesülésének ellenőrzésekor az Emberi Jogi Bizottság vizsgálja, hogy a pártatlanság követelményének mind a szubjektív, mind az objektív jellegű elemei teljesültek-e.⁶

Magyarországon a pártatlanság alkotmányos elvének érvényre jutását, a büntetőeljárás törvény (Be.) rendelkezései hivatottak biztosítani.

A bíró, bíróság kizárásának a szabályait a Be. 21-22§ rendelkezései rögzítik.

Az ügyre vonatkozóan a Be. rögzíti, hogy

21. § (1) Bíróként nem járhat el,

e) akitől az ügy elfogulatlan megítélése egyéb okból nem várható.

(3) Az (1) bekezdésben szabályozott eseteken kívül

a) a bíróság további eljárásából ki van zárva, aki az ügyben nyomozási bíróként járt el,

e) a rendkívüli jogorvoslati eljárásból ki van zárva az a bíró, aki a rendkívüli jogorvoslattal megátadott határozat meghozatalában részt vett,

Az Alkotmánybíróság pedig a **34/2013. (XI. 22.) AB** határozatában rögzítette:

„1. Az Alkotmánybíróság megállapítja: az Alkotmánybíróság jelen határozatának kihirdetését követően indult büntetőeljárásokban az Alaptörvény XXVIII. cikk (1) bekezdéséből fakadó alkotmányos követelmény, hogy a büntetőeljárásról szóló 1998. évi XIX. törvény 207. § (6) bekezdése szerint eljáró bíró ugyanezen törvény 21. § (3) bekezdés a) pontjának megfelelően a bíróság további eljárásából ki van zárva.”

██████████ bíró úrra vonatkoznak a 34/2013. (XI.22.) AB határozat első pontjában foglaltak, mivel bíróként eljár a másodfokú eljárásban a Fővárosi Ítéltábla 3.Bkf.11.321/2011/3. számú végzés (csatolva mellékletként 13. szám alatt) elbírálásában ahol olyan bizonyítékok kizárásáról született döntés, amelyeket az eljárás folyamán a későbbiekben nem lehetett figyelembe venni. Mivel ██████████ bíró részt vett a

6

lásd: *Karttunen kontra Finnország*, 387/1989.; 1992. október 23.; 7.2. pontját.).

kizárásról szóló döntés meghozatalában így ismerte a később kizárt bizonyítékokat, melynek folytán bírói pártatlanág és elfogulatlanság követelményeinek nem felel meg.

4.)

A korábban megsemmisített és a jelen panasz tárgyát képező ítéletek tartalmazznak azonos elemeket. Ugyanakkor a Kúria jelen panasz tárgyát képező ítéletében „ítéletszerkesztési hiba” jogcímre hivatkozva megváltoztatta a jogerős ítélet táblai ítélet irányadó tényállását.

A 12. oldal 3. bekezdéstől a 13. oldal 2. bekezdésig terjed a tényállásba újonnan beemelt elemek felsorolása.

Amely változtatás Be. 423. § (1) bekezdésének tilalma miatt alkotmányossági aggályokat vet fel. Előadjuk, hogy olyan fogalom vagy jogintézmény, hogy „ítéletszerkesztési hiba”, a Be.-ben – és más jogszabályban – egyáltalán nem szerepel.

Az ítéletszerkesztési hibára hivatkozással való tényállás módosítás egy jogon kívüli eljárási eszköz volt a Kúria és a Legfőbb Ügyészség kezében, amely sem kiszámítható, sem előre látható, sem egyértelmű nem volt, alkalmazása pedig nem átláthatóan és következetesen zajlott, továbbá a védelem ennek alkalmazásától teljes egészében el volt zárva.

Bizonyos tényekkel ugyanakkor mégsem egészítette ki a Kúria a tényállást.

I. fokú ítéletből:

"A tanú nem számol be arról, hogy a vádlottnál fegyver lett volna, és valóban: az elfogásakor sem találtak nála fegyvert." (5. oldal legutolsó mondatján)

"A bíróság nincs olyan képességek birtokában, hogy múltbeli eseményekkel kapcsolatban "mi lett volna, ha...?" típusú kérdésekre választ adjon, különösen olyan esetekben, amikor semmiféle objektív adat nem áll rendelkezésére, hanem egy belső vívódást kell feltárnia. A bíróság így nem jelentheti ki azt, hogy ha a tanú 2010. február hónap 11. napján 11 óra 30 perckor elmegy a találkozóra, akkor a vádlott végrehajtja a tettet, ahogyan azt sem, hogy a tanúra adott esetben azért lett volna szükség, hogy a vádlott a jelenlétében hajtsa végre az általa hősi tettnek gondolt cselekményt. Ilyen megállapításokat a bíróság nem tehet – tényállásban sem rögzít ilyen tény." (22-23. oldal fordulóján)

Az Indítványozó meglátása szerint a fent idézettek „ítéletszerkesztési hiba” miatt azért nem kerültek az ítélet tényállási részébe mert azok számára kedvezőbb megítélést eredményeztek volna.

Az „ítéletszerkesztési hiba” fogalmának életre hívása és – ilyen módon történő – alkalmazása ellentétes az alábbi alkotmánybírói határozat tartalmával:

„Az Alkotmánybírói határozat a tisztességes eljárás követelményeivel szorosan összefüggő jogbiztonságra vonatkozó döntéseiben azt is hangsúlyozta, hogy az Alkotmány 2. § (1)

bekezdése nemcsak "egyes normák egyértelműségét követeli meg, de az egyes jogintézmények működésének kiszámíthatóságát is [...]" [összefoglalóan: 47/2003. (X. 27.) AB határozat, ABH 2003, 525, 535.]. A kiszámíthatóság követelményei között első helyen említette a jogalkalmazásnak, különösen a bírósági eljárásnak a kiszámítható és következetes működését, a döntést befolyásoló processzuális szabályoknak félreérthetetlen, a gyakorlatban érvényesülő mérlegelési szempontok határait kijelölő megfogalmazását [pl. 9/1992. (I. 30.) AB határozat, ABH 1992, 50, 59, 70.]. A 47/2003. (X. 27.) AB határozatában pedig arra mutatott rá, hogy: "[a]z alkotmányosan is elfogadott rendszerképző jogértelmezésnek megvannak a határai: ez nem kerülhet szembe a jogbiztonság követelményével. A jogalkalmazói jogértelmezés ezért csak olyan működőképes jogszabályra épülhet, amely világosan kijelöli az adott jogintézmény célját, alkalmazásának kereteit, szempontjait és rendjét, az alkalmazásával érintettek körét, azok jogait és kötelezettségeit és az intézménnyel összefüggésben igénybe vehető jogorvoslati rendet" (ABH 2003, 525, 549.)." **(20/2005. (V.26.) AB határozat, IV/2. pont)**

Az Alaptörvény XXVIII. cikk (3) bekezdéséből eredő alkotmányos követelmények megsértése

Az Indítványozó Alaptörvény XXVIII. cikk (3) bekezdésére figyelemmel előadja, hogy sem védőjének sem neki terhelti minőségében nem állt rendelkezésére a védelem előkészítéséhez szükséges megfelelő idő.

A 8/2013. (III. 1.) AB határozat [27] pontjából:

„A tisztességes eljárás követelményrendszerét az Alkotmánybíróság elvi jelentőséggel a 6/1998. (III. 1.) AB határozatában fogalmazta meg, amelyben a védelemhez fűződő jog körében kifejtett álláspontja során utalt arra, hogy “[m]ind a Polgári és Politikai Jogok Egyezségokmánya [14. Cikk 3. b)], mind az Emberi Jogok Európai Egyezménye [6. Cikk 3. b)] (a kihirdetett magyar szövegekkel ellentétben) egyező szóhasználattal írják elő a bűncselekménnyel vádolt minden személy számára feltétlenül megadandó »minimális« jogok között, hogy az »legalább« »megfelelő idővel és lehetőséggel rendelkezék védelme előkészítésére«, illetve »rendelkezék a védelmének előkészítéséhez szükséges idővel és eszközökkel« (az egyezmények szövege szerint: »*to have adequate time and facilities for the preparation of his defense*«, illetve »*a! disposer du temps et des facilités nécessaires a! la préparation de sa défense*«). Ezek az eszközök vagy lehetőségek pedig felölelik minden olyan »elemet«, amely a büntető felelősség alóli mentesülést vagy a büntetés csökkentését szolgálhatja, s amelyeket a hatáskörrel rendelkező hatóságok gyűjtöttek vagy gyűjthetnek össze. [Vö. Report of the Commission of 14 December 1981, *Jespers Case*, DR 27 (1982), p. 61, 72.]”

Maga a kúriai ítélet is rögzíti tényként (7. oldal 8. bekezdés, 8. oldal 2. bekezdés), hogy a védőnek a Be. 422. § (4) bekezdés szerinti tizenöt napos észrevételezési határidőt nem biztosították, az indítvány kézbesítésétől a nyilvános ülés határnapjáig csak tizenegy nap állt rendelkezésére.

Az Indítványozó előadja, hogy 2015. augusztus 14-én érkezett a Kúria beadványát, (mellékletként csatolva 8. szám alatt), melyben tájékoztatta a Kúriát, hogy az ügyben védelmét a vezető védő helyett már kizárólag Dr. Pataki Norbert András ügyvéd úr látja el.

Az ügyvédi törvény idézett 24. § (4) bekezdése szerinti bejelentési kötelezettség azért nem vonatkozott ugyanakkor a korábbi vezető védőre mert az ügy akkor már nem volt Mésfolyamatban.

Az Indítványozó előadja, hogy számára sem történt meg legalább tizenöt nappal a nyilvános ülés előtt az indítvány kézbesítése. Tényként előadja, hogy a Kúria részére - jogszabálysértő módon -, a Budapesti Rendőr-főkapitányság útján kísérelt meg kézbesíteni egy hivatalos iratot. Amelyről [REDACTED] tárgyaláson azt nyilatkozta (1. MP4. fájl, 04:30-tól), hogy az említett irat tartalmazta az idézést.

Az ítélet 4. oldal, alulról felfelé 4. bekezdésében foglaltak szerint részére a Budapesti Rendőr-főkapitányság szolgálatban lévő rendőrei 2017. január 24. napján kísérelték meg az Indítványozó részére az idézést kézbesíteni.

Ebben az esetben is megállapítható, hogy 2017. február 7. napjáig csak tizennégy, azaz *tizenötnél kevesebb* nap állt (volna) az Indítványozó rendelkezésére észrevételei megtételéhez. Ha tehát a tizenötödik napon még további észrevételt kívánt volna tenni, a nyilvános ülés megtartása miatt már nem lett volna lehetősége.

Összegezve: a törvény által kötelezően biztosított tizenöt napos észrevételezési idő, mint a védelem előkészítéséhez biztosítani rendelt idő, nem állt rendelkezésre, ami a védelemhez való jog alaptörvény-ellenes korlátozását valósította meg.

XXVIII. cikk (1), (3) bekezdés

A tisztességes eljárás, a bírói pártatlanság és a védelemhez való jog, valamint az indokolási kötelezettség alaptörvényi követelményének egyértelmű sérelme, és ezért kiemelendő a 3. pontban kifejtettek közül, hogy a 2015. június 23-án az Indítványozó felmentése érdekében benyújtott, részletesen indokolt indítványát a Kúria Bfv.I.1799/2016/30. számú ítélete nem csak hogy nem bírálta el, hanem arról még **említést sem tett**. Ellentétben a Legfőbb Ügyészség indítványával. Ezzel az eljárási fegyverek egyenlőséget is megsértette a Kúria, a védelemhez való jog mellett.

Ugyanebbe a körbe tartozik, hogy az Indítványozó védője, 2017. február 7-én előzetes döntéshozatal iránti kérelem előterjesztésére tett indítványt, a Kúria, azaz a legmagasabb jogorvoslati fórum előtt. Az alapügy tényállásának egy nemzetközi vonatkozása adott erre alapot. Ezt az indítványt úgyszintén nem bírálta el a Kúria ítélete – azt meg sem említette.

Az indítvány elhangzik: 4-es számú MP4 fájl, 13:50-15:06, 5-ös számú MP4 fájl, 00:00-01:50).

3003/2017. (II. 2.) AB határozat, [30]-ból: „Az Alkotmánybíróság az Alaptörvény XXVIII. cikk (1) bekezdése és **az indokolási kötelezettség** kapcsolata tekintetében már kialakította a gyakorlatát: „[a]z Alkotmánybíróság álláspontja szerint nem jelenti az indokolási kötelezettség megsértését az sem, ha a felülvizsgálati eljárás során hozott ítélet indokolása nem tér ki külön minden egyes, a felülvizsgálati kérelemben felhozott indokra. Mint ahogy azt az Alkotmánybíróság a 7/2013. (III. 1.) AB határozatában már kifejtette, az indokolási kötelezettség alkotmányjogi értelemben vett sérelme akkor merülhet fel, ha a bíróság az eljárásban szereplő feleknek az ügy lényegi részeire vonatkozó észrevételeit kellő alaposággal nem vizsgálja meg, és ennek értékeléséről határozatában nem ad számot. »Ennek megítéléséhez az Alkotmánybíróság vizsgálja a jogvita természetét, az alkalmazandó eljárási törvény rendelkezéseit, a felek által az adott ügyben előterjesztett kérelmeket és észrevételeket, valamint az ügyben választ igénylő lényeges kérdéseket.« (Indokolás [34])”. {3070/2015. (IV. 10.) AB végzés, Indokolás [21]}”

Az Indítványozó álláspontja szerint az ügy lényegi részeire vonatkozó észrevételek kellő alaposággal történő megvizsgálásának hiányát jelenti, hogy

- Az iratok közt rendelkezésre álló, ugyanebben az ügyben tett részletes, az Indítványozó felmentésére vonatkozó indítványát meg sem említi az ítélet, azt nem értékeli és bírálja el.
- A legmagasabb nemzeti bírói fórumok által kötelezően továbbítandó – és csak az Acte Claire doktrína felhívásával mellőzhető, de akkor is csak indokolási kötelezettség terhével – előzetes döntéshozatal iránti kérelem előterjesztésére tett védői indítványt az ítélet meg sem említi, azt nem értékeli és bírálja el.

Ez a mulasztás is sérti többek között a fentebb már idézett, 8/2013. (III. 1.) AB határozat [27] pontjában is megfogalmazottakat.

A tisztességes tárgyalás, a védelemhez való jog és velük összefüggésben az indokolási kötelezettség megsértése miatt szintén indítványozzuk az alaptörvény-ellenes ítélet megsemmisítését.

XXVIII. cikk (6) bekezdés

Az Indítványozó előadja, hogy az ügyben már háromszor született „jogerős” ítélet.

Először a Fővárosi Ítéletábrán 2014. október 15-én.

Aztán a Kúrián 2015. június 23-án, amelyet alaptörvény-ellenessége miatt az Alkotmánybíróság határozatával megsemmisített.

A jelen panaszban támadott Bfv. Bfv.I.1799/2016/30. számú ítélet, a legutóbbi jogerős ítélet, 2017. február 7. dátummal kelt. A harmadik ítélet meghozatalára sor sem kerülhetett volna.

Vagyis a XXVIII. cikk (6) bekezdése tilalmát maradéktalanul megsértette a Kúria azzal, hogy a korábbi jogerős, az Indítványozó törvényesnek tekintendő elítélése ellenére, törvényben nem szabályozott, azaz törvényen kívüli eljárásban és módon, ugyanazon terhére rótt cselekmény(ek) miatt újra elítélte.

XV. cikk

A XV. cikk (1)-(2) bekezdés sérelme annak értelmében állapítható meg, hogy a törvény előtti egyenlőség, az alapjogok egyenlőségének követelménye és az önkényes jogalkalmazás tilalma sérül a Kúria által alkalmazott intézkedésekkel és eljárással. Az Indítványozó, mint terhelt, nem kerülhetne más, vele összehasonlítható helyzetben lévő terheltekhez képest indokolatlanul hátrányos helyzetbe. E tekintetben hivatkozunk az 3206/2014. (VII. 21.) AB határozat 2.1. pontjában foglalt megállapításra. Amelyből ki is emelnénk az alábbi részletet: “A jogegyenlőség klauzulája a közhatalmat gyakorlók számára tehát azt az alkotmányos parancsot fogalmazza meg, hogy valamennyi személyt egyenlő méltóságuként kezeljenek, és szempontjaikat egyenlő mércével és méltányossággal mérjék.”

Az Indítványozóval összehasonlítható helyzetű terhelt, ha jogerős másodfokú, majd pedig felülvizsgálati eljárásban a Kúrián ismét jogerős és ráadásul jóval súlyosabb büntetést kiszabó elítélést szenved el, nem kell, harmadszor is átmennie a jogerős „elítélés” tortúráján – anélkül, hogy új bizonyíték kerülne napvilágra az adott ügyben.

Az Indítványozót véleménye szerint ráadásul abból az indokból érte ez a hátrányos megkülönböztetés, mert előtte *sikeresen* vett igénybe egy rendkívüli jogorvoslatot, az alkotmányjogi panaszt. Emiatt bekövetkező többlet hátránya, hogy a Bfv. I.1799/2016/30. számú ítélet rendelkező része alapján jóval később mentesülhet a büntetett előlethez fűződő hátrányok alól, és később jár le a közügyektől eltiltása is.

Az Indítványozó meggyőződése, hogy az alkotmányjogi panasz intézményes célja, nem ez.

Alaptörvény X. cikk (1) bekezdése szerinti művészeti alkotás szabadsága:

Az indítványozó álláspontja szerint a Kúria ítéletével sérült Alaptörvény X. cikk (1) bekezdése szerinti művészeti alkotás szabadsághoz való alapjoga.

Előadjuk, hogy az Indítványozót az irodalmi, lírikus és prózai alkotásaiban megfogalmazott absztrakt irodalmi gondolatokért, ítélték el, állapították meg büntetőjogi felelősségét. Bár az első fokon eljáró Fővárosi Törvényszék korábban rámutatott, hogy irodalmi alkotásokról, irodalmi gondolatokról van szó azonban mégis a büntetőjogi felelősségét állapította meg a Kúriával egyetemben.

A 30/1992. (V. 26.) AB határozat a művészet szabadságát az ún. „kommunikációs alapjogok” körébe helyezte el, a véleménynyilvánítási szabadságból, mint anyajogból fakadó, önálló alapjogként.

„...a véleménynyilvánítás szabadságának kitüntetett szerepe van az alkotmányos alapjogok között, tulajdonképpen »anyajoga« többféle szabadságjognak, az ún. »kommunikációs« alapjogoknak. Ebből eredő külön nevesített jogok a szólás és a sajtószabadság, amely utóbbi felöleli valamennyi médium szabadságát, továbbá az informáltsághoz való jogot, az információk megszerzésének szabadságát. Tágabb értelemben a véleménynyilvánítási szabadsághoz tartozik a művészi, irodalmi alkotás szabadsága és a művészeti alkotás terjesztésének szabadsága, a tudományos alkotás szabadsága és a tudományos ismeretek tanításának szabadsága(...)

A 24/1996. (VI. 25.) AB határozat már kifejezetten a művészet szabadságával foglalkozott.:

„Az Alkotmánybíróság álláspontja szerint a művészeti élet szabadsága mint alapvető jog a művészeti alkotómunka szabadságát, a művész bármely meg nem engedett korlátozástól mentes önkifejezését, valamint a művészeti alkotások nyilvánosság elé tárásának, illetve bemutatásának, terjesztésének szabadságát is jelenti. (...) „

Az Indítványozó gyerekkora óta publikál verseket, irodalmi alkotásokat. Gyerekkori prózája irodalmi olvasókönyvben is megjelent. Azaz általános iskolai tananyagga vált. Bölcséleti, klasszikus érdeklődése országos tanulmányi versenyeken is megnyilvánult. Az Indítványozó legutóbb német nyelvről magyar nyelvre fordította le Dr. Bradean-Ebinger Nelu „Love Story in Budapest” c. művét, ami 1930-as években játszódik, a Volksbund vezetője és zsidó származású szerelme között. A könyv kiadás előtt áll.

A művészet és az irodalom egyetemes értékeket közvetít, határokhoz nem kötött. Magyarország Alaptörvénye is alapjogként ismeri el a művészeti alkotás szabadságát.

Hivatkozni kívánunk egy Amerikai Egyesült Államokbeli megtörtént jogesetre

A PEOPLE OF THE STATE OF CALIFORNIA vs. GEORGE T. ügyben és jelen ügyben közös vonás, hogy mindkét ügyben megjelenik a Columbine iskolai átokfutás motívuma.

Hasonlóan jelen ügghöz az iskolai önképző irodalmi körben diáktársai megijedtek George T. sötét költészetétől. Azonban irodalmi élet neves résztvevőinek egy pillanatig sem volt kétséges, hogy érzelmeket fejezett ki a diák és nem szándékot az irodalmi alkotásaiban.

George T. ügyében számos író pl. a Nobel díjas J.M. Coetzee, költő, és irodalmi intézmény Amicus Curiae beadvánnyal fordult a Kaliforniai Legfelsőbb Bírósághoz. A beadvány irodalomelméletileg értékes mű, és művészeti szabadság védelmében íródott.

Megállapításai csonkítatlanul átvehetők az Indítványozó esetére is. Néhány gondolatot kiemelek:

Két oka is van, hogy erőteljesen feltételezzük, hogy a művészi kifejezés nem „valós fenyegetés”. Először is a művészi kifejezésnek belső értéke van, amely nem valamely ártalom kifejtésére irányul, hanem hogy erre rámutasson. Másodsor, a művészeti kifejezés és különösen a költészet belsőleg többértelmű, és mint ilyen alkalmatlan a valós fenyegetést egyértelműségének kifejezésére.

A művészeti kifejezés természeténél fogva jelentősen hozzájárul az ötletek világához. A kreatív munkák esetleg félelmet keltők, támadóak vagy zavaróak. De, eközben , hozzájárulnak a kultúra szövetéhez, ösztönzik a kreativitást és a képzelőerőt, lehetővé teszik, hogy megvizsgáljuk magunkat és másokat és megjegyzéseket fűzzünk a minket körülvevő világról. A halálról szóló és erőszakos kreatív munkák esetleg zavarnak egyeseket, másokat viszont szórakoztatnak és megvilágosítanak. Emiatt „a szólás- és sajtószabadság területén a bíróságoknak mindig érzékenyeknek kell lenni mindenféle olyan botrányra, amelyet zseniálisan komoly irodalmi, művészeti, politikai vagy tudományos kifejezés kelt.

A művészeti alkotások védelme még akkor is megmarad, ha azok félelmet vagy zavart keltők.

A hallgatók személyes történeteinek megírásánál különleges támogatást kell biztosítani még akkor is ha az ilyen történetek a hallgatók legsötétebb gondolatait hozzák napvilágra.

A költészet, mint minden kreatív és művészi kifejezőmód egy kevésbé alkalmas eszköz arra, hogy valódi fenyegetést közvetítsen. Amíg egy fenyegetés értéktelen és az egyetlen célja a megfélemlítés, addig a költészet az érzelmek és a személyiség felfedezésének és kifejezésnek eszköze, célja, hogy szórakoztasson, felvilágosítson. Amíg a fenyegetéseknek közvetlennek és egyértelműnek kell lenniük, addig a költészet természeténél fogva homályos.

Yezzi, David, “Confessional Poetry & the Artifice of Honesty,” *The New*

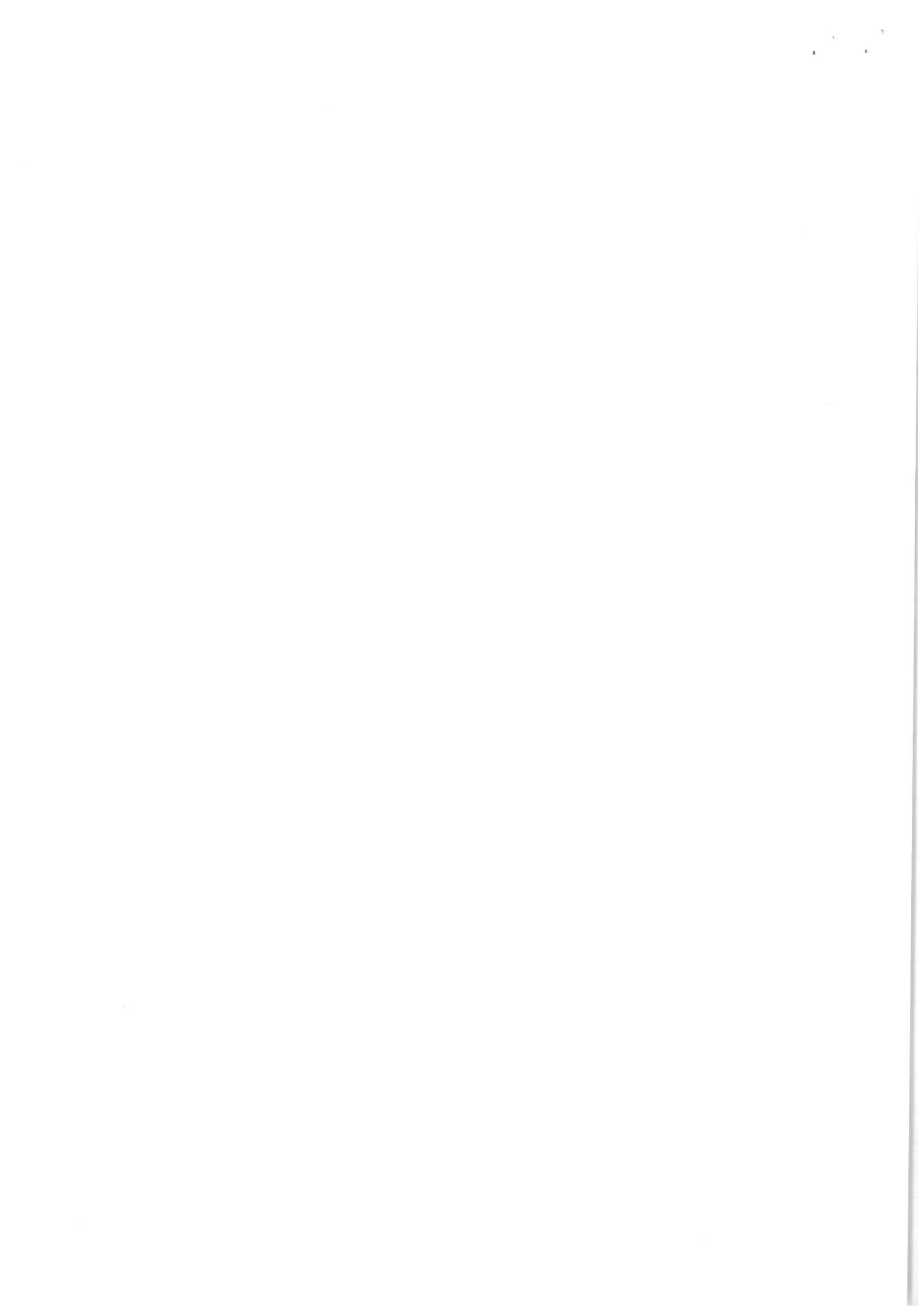
Criterion, Vol. 16 No. 10 (June 1998) (visited October 10, 2003)

Még a vallomás jelleggel író költők munkáit sem szabad -mint az fent kifejtésre került – tévesen szigorúan önéletrajzi műként értelmezni. Még ezekben a rendkívül személyes versformákban sem azonos feltétlenül a lírai én a költő személyével. Sokkal inkább egy fiktív karakter, mint amilyenek a regények vagy színdarabok szereplői.

Úgy gondolom, hogy már csak illusztris írók, költők irodalmárok miatt is megfontolásra ajánlottak a fentebb részleteiben idézett Amicus beadványban megfogalmazottak hazánkban is, hiszen egyetemes értékeket közvetítenek.

Az indítványozó irodalmi munkásságát, a büntetőeljárás során két irodalmár és nyelvész elemezte, azonban ennek semmi visszhangja nem volt a büntetőeljárásban. Azonban az irodalmi művek alakjai, és cselekedetei az indítványozó egyenes ölési szándékaként szerepelnek a vádiratban, a felülvizsgálati indítványban és a Kúriai ítéletében.

Tisztelt Alkotmánybíróság! Feltehetjük a kérdést, hová jut a nemzetünk akkor, ha művészeti gondolatokért, művészeti kifejezésért, absztrakt, fiktív irodalmi gondolatokért hazánkban

érdekében nem felel meg az ALaptörvényben foglalt az alapjogok korlátozásával szemben támasztott szükségességi és arányossági elvárásoknak.

5. Annak bemutatása, hogy az Indítványozó a jogorvoslati lehetőségeit kimerítette, vagy jogorvoslati lehetőség nincs számára biztosítva:

Az Indítványozó előadja, hogy a Kúria felülvizsgálati eljárásban hozott ítélete ellen semmilyen jogorvoslat nem áll rendelkezésre.

6. Nyilatkozat arról, hogy az ügyben van-e folyamatban felülvizsgálati eljárás a Kúria előtt, illetve arról, hogy kezdeményeztek-e perújítást (jogorvoslat a törvényesség érdekében) az ügyben:

Egyik felsorolt eljárás típus sem áll jelenleg kezdeményezés alatt.

Indítványozó kérésére saját megfogalmazását idézzük:

Már azzal is sokat kérek, hogy a Tisztelt Alkotmánybíróság semmisítse meg ezt az ítéletet.

Én azonban ennél is tovább bátorkodom menni:

Úgy legyen szíves megsemmisíteni, hogy a Legfőbb Ügyészségnek és a Kúriának semmiféle lehetőség ne maradjon a kezében, amelynek révén majd újra arcul csaphatna így.

Én nem tudom, hogy milyen „közérdek”, állami „presztízs”, milyen szerv (vagy akár személy?) „tekintélyének” a védelme indokolhatja, hogy valakit elítéljenek egy olyan bűncselekményért, amelyben annyira nyilvánvalóan ártatlan, mint én az ún. tömegmészárlás előkészítésében. Elítéljék úgy ráadásul, hogy ennek során az alkotmányosság, a törvényesség maradékának a látszatára se ügyeljenek.

Érdemes elgondolkodni, vajon mi „veszélyeztetni” jobban mostani rendszerünket:

Az, ha én „megúszom” a részemről soha el nem követett emberölés előkészületét?

Vagy az, ha a Kúria, amely büszkén hirdeti: „*Res iudicata pro veritate accipitur*”, büntetlenül szembeszállhat az Alkotmánybírósággal, és semmibe vehet egy – nem is csak egy! –, az Alkotmánybíróság által felállított alkotmányos követelményt?

Kelt Budapest, 2017. 05. 12.

Tisztelettel

Indítványozó képviselőjében:

Dr. Pataki Norbert Ügyvédi Iroda
Dr. Pataki Norbert András ügyvéd
1027 Budapest, Bem rkp. 46. I/5/a
T.: 786-0520; F.: 445-0539; M.: 06-30-805-3003
E-mail: norbert.pataki@avocat.hu

